

ІСН 0132-4492
№ 5 2008
ТРАВЕНЬ

нeopeць

Олександр МІХНУШЕВ (тема Андрія Коцюбинського)

— Добре, що зустрів тебе — візьми борг.

Олег Іванович Ракобовтя прителіпався до дому опівночі. Правда, за лондонським часом. У дружини увірвався терпець. Вона схопилася з ліжка і повникала світло в усіх кімнатах, на кухні, у ванній і навіть у туалеті:

— Ви тільки подивіться на нього!!! — нервово, аж тричі зав'язала пояс на халаті.

Та дивитися на Ракобовтю, окрім неї, не було кому. Навіть сонний кіт Баймак розплюшив лише одне око і тут же заплющив. Він уже звик до цього театру двох акторів, як до реклами «Віскасу» по телевізору.

— В інших чоловіки як чоловіки!!! — не вгавала дружина. — А він...

— А що я? — огризнувся Олег Іванович. Краще б він промовчав.

— Тобі хтось слово давав?!? — ринув на Ракобовтю Ніагарським водоспадом словесний потік, в якому слова «сякий-такий» можна було вважати ніжними епітетами.

— Брав би приклад із Дорожняка!

— Так я і беру! — вдалося булькнути у тому водоспаді Ракобовті.

— Як?!

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ ● ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ ● ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

І НЕ МУКАТИМЕ, І НЕ РОХКАТИМЕ

З кожним роком на Прикарпатті зменшується поголів'я худоби. Наприклад, кількість корів у першому кварталі цього року порівняно з відповідним періодом минулого зменшилася на 9,2 відсотка. На 7,1 відсотка поменшало й свиней. Незабаром у багатьох хлівах жителів області і не мукатиме, і не рохкатиме...

ЩОБ НЕ БУЛО МАЛО

Міністерство юстиції зареєструвало ще дві

політичні партії — Всеукраїнську козацьку партію і Політичну партію «Русичи». Тепер в Україні налічується аж 146 політичних партій, зареєстрованих Міністром.

ПОСПРИЯЛИ...

Наши владці з високих трибун не переста-

ють гаряче говорити, що слід усіляко сприяти соціально-економічному розвитку села; що село — це колиска нації...

Результати такої підтримки — за останні півтора десятка літ кількість сільських населених пунктів в Україні скоротилася більше ніж на 300 одиниць.

ЗАПОРІЖЖЯ БЕЗ «КОЗАЧКИ»

Багаторазовий чемпіон України — жіночий баскетбольний клуб «Козачка ЗАЛК» припиняє своє існування. І це при тому, що цього року дівчата — теж серед призерів чемпіонату. Керівництво БК пояснюює при-

чину: власник Запорізького алюмінієвого комбінату (а ним є російська компанія «РУСОЛ») відмовився утримувати об'єкти соцкультурного підприємства. У список скорочення потрапила й «Козачка».

ТОННИ, МЕТРИ, МІЛЬОНИ

Довжина бюлетеня на виборах мера Києва становить цілий метр, а по виборах депутатів міськради «усього» 81 см. На їх виготовлення витрачено 2,245 млн. грн. і 70 тонн паперу.

ЕЙФЛОРІЗМИ

- А дістаеться нам казна-що: кому — казна, а кому — що.
- І розумне, і добре вічно пересівають.
- Влада повернулась до народу обличчям. Правда, воно у неї виявилося на іншому місці.

- Як міцно пальці не тримаються купи — дуля завжди прорветься.
- В житті завжди є місце для подвигу, але треба знати місця.
- Наши депутати узнали собі ціну ще до того як народ навісив на них ярлики.

- Якби наши керманичі не знали правди, то так переконливо не брехали б.
- Підтанцювка живе приспівуючи.
- Яйцями сковороди не розіб'еш.

м. Чернівці.

Флоріан БОДНАР.

За чоловік?

— Ну, ти ж казала, що у того Дорожняка живіт від пива колись трісне. У нього він не луснув, а у мене зараз може... — спробував пожартувати Раковотя...

— Хіба ж тільки про пиво говорила?

— Ну, ще казала, що він хапуга... Так у мене ж на роботі нічого не вкрадеш...

— Це ти знаєш, що він хапуга. А інші ні. То й висунув Дорожняк свою кандидатуру в мери міста! Сьогодні в парку листівки з його репаною пикою роздавали.

Раковотя тільки тричі гикнув від несподіванки.

— А Гвіздець?! Твій однокурсник!.. — клекотіла дружина.

— З нього теж приклад брати?

— А чому б і ні?

— Та він же, сама казала, у гречку стрібас. У секретарки від нього незабаром дитя буде...

— Шо ти про пиво та гречку заладив. Ось читай у газеті. Гвіздеця теж зареєстровано кандидатом у мери!.. І твого родича Ткачика!

— Отого невігласа?!

— Скажи ще — нікчему і бандита!

— І скажу...

— А твій дружбан, Андрій Соболевський, теж не святий?

— У смолі в пеклі точно кипітиме...

— Колись, може, й кипітиме, а сьогодні в списку на посаду мера — сто дванадцяти!..

— Та їх там, бачу, як у нас бур'яну на дачі! Скільки усього висунулося? — Олег Іванович вихопив газету з рук дружини.

— Тільки тебе, дурню, у тому списку немає! Боже, це соромно буде з будинку вийти!.. В усіх чоловіки як чоловіки! В усіх — кандидати в мери!.. А цей!.. І куди тільки мої очі дивилися?!. Занапастив моє життя! — дружина впала обличям на подушку і заридала.

Через кілька днів Раковотя з пузатим портфелем, натоптаним потрібними документами, прибув у виборчком, щоб зареєструвати себе кандидатом на пост голови міста.

...Додому Олег Іванович повернувся опівночі. Правда, за лондонським часом.

— Зареєстрували? — з надією запитала дружина, тихенько увімкнувши світло.

— Відмовили! — важко опустив на підлогу портфеля Раковотя. — Кажуть, і се неправильно оформлено, і те не так написано... Але причина, мабуть, не в тому...

— А в чому? — обережно запитала дружина.

— Та не буде ж тоді за тих кандидатів кому голосувати!..

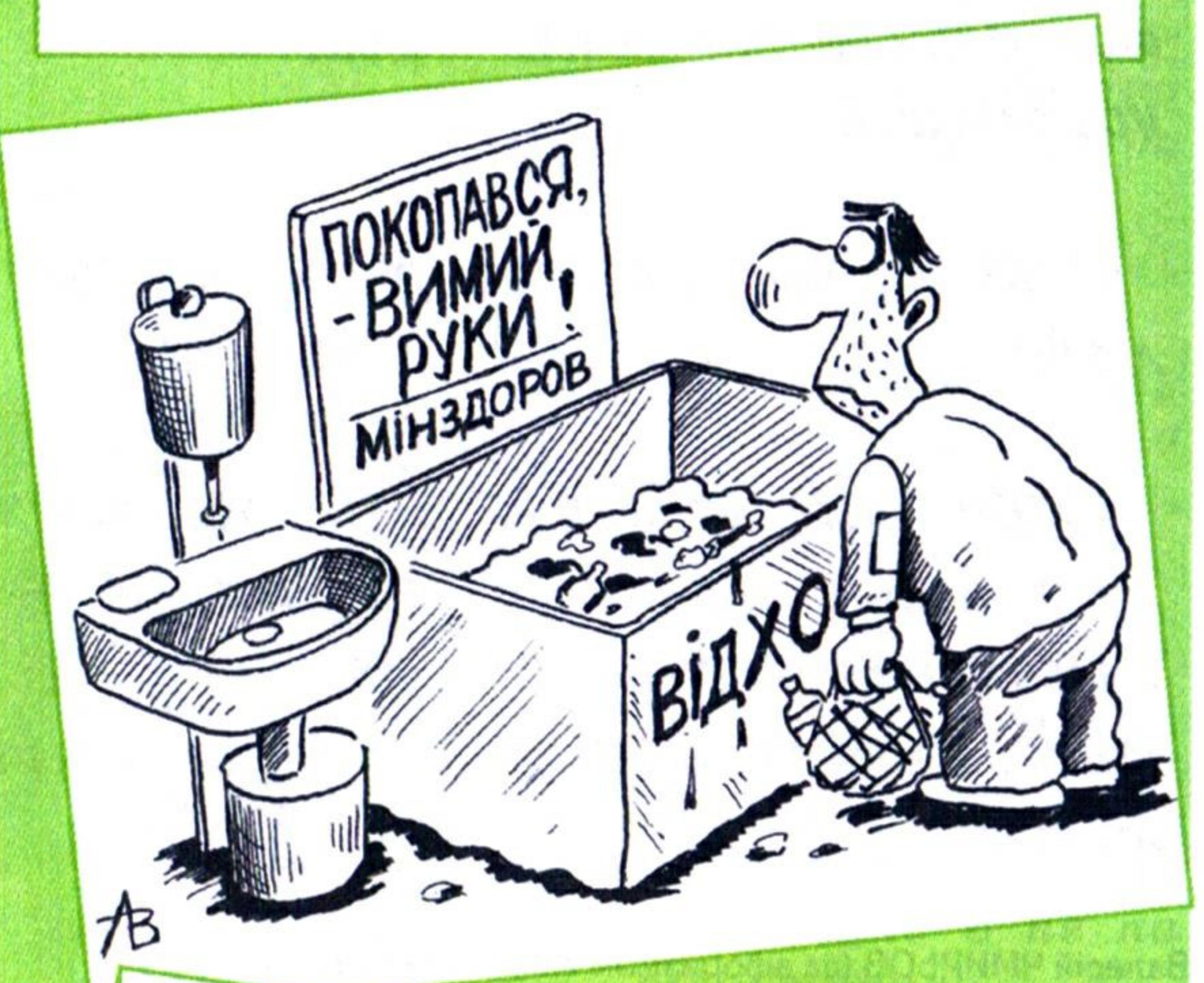
Михайло ПРУДНИК.

Олексій КОХАН

О.К.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Коротко кажучи!

◆ Ніхто не платить гроші за те, що ти розумний.

◆ Потім дурні? — питають бевзі йолопів.

◆ Здоров'я все меншає, а доступних жінок усе більше.

◆ Ми всі свині, бо ми люди.

◆ Де всі крадуть, там немає злодіїв. Є тільки безліч заздрісників, яким пощастило менше.

◆ Сир свіжий — щойно з мишоловки.

Валерій НІКОЛАЄНКО.
м. Дніпропетровськ.

◆ Коли мисливці і рибалки говорять правду, їх нещікаво слухати.

◆ Летючим мишам пощастило: природа не створила летючих кішок.

◆ Не в грошах щастя, якщо вони лежать в ощадбанку.

◆ Якщо все життя — робота, то це не життя.

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

◆ Раніше пісні заспокоювали душу, а тепер мордують її.

◆ Погарячкував — зморозив.

◆ Фортuna була поруч — із ворогами.

Володимир МИХАЙЛОВ.
м. Кременчук.

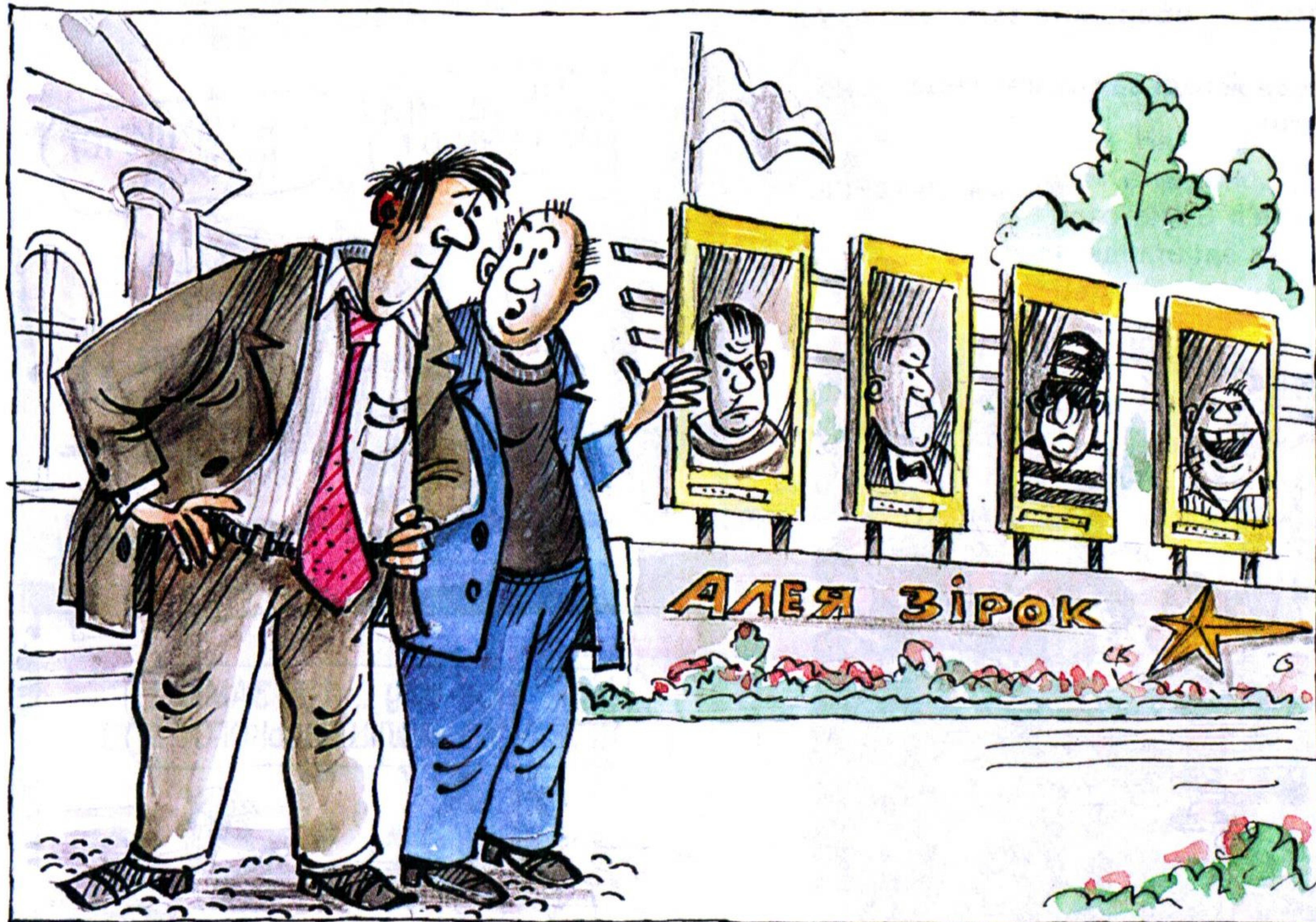
◆ Ще сто грамів інвестицій — і він нерухомість.

◆ Влада, починаючи боротьбу з корупцією, нехай почне із себе.

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

Валерій ЧМИРЬОВ (за афоризмом Миколи Левицького)

— Після виборів ми перейменували стенд «Їх розшукує міліція» на «Алею зірок».

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Деякі наші читачі з різних причин передплатили журнал «Перець» лише на перше півріччя... З надією пізніше продовжити передплату ще на півроку. Погляньте, друзі, на календар. Цей час настав!

Отже, не баріться і поспішіть на пошту. Нагадуємо, що в роздрібну мережу журнал надходить в обмежений кількості.

Та й коштує він там значно дорожче, ніж за передплатою. Тож, як кажуть сьогодні, для чого платити більше?

Хоча ціни на все різко підскочили вгору, передплатна вартість «Перця» не змінилася. На шість місяців вона становить усього 16 грн. 71 коп. Індекс 74393. (У каталозі передплатних видань на 2008 рік стор. 161).

Будьте з «Перцем»!

За зайцями

ГУМОРЕСКА

— Отже так, — давала Одарка останні вказівки чоловікові. — Ось тобі — п'ятнадцять гривень. На два десятка яєць та кілограм картоплі вистачить... Тільки не лови там гав! Та ставай туди, де торгують із машини. Там дешевше!

Панас нерішуче переступив із ноги на ногу. Звів на оглядну постать рідної жони благальний погляд.

— А пи...

— Пива не буде! — перебила Одарка чоловіка буквально на третій літері богопротивного її слова.

— Ти його вчора так надудлився, що й сьогодні тхне, мов із барила. А як хропів!.. Сусіди цілу ніч у стінку грюкали! Чи, може, забув?!

— Та, сусіди... — єхидно промовив Панас. — Он іхній Рекс удень виє так, що хоч вішайся! Але я не ламаю їм стін...

Одарка рішуче розвернулася. Заторохотіла на кухні кастрюлями. Озвутила звідти своє останнє резюме.

— Паняй, паняй... Про Рекса та стіни побалакаємо потім.

Отже жінчин вердикт був остаточний. І перегляду не підлягав. Панас устромив у рот цигарку. Зняв із вішалки подряпану клейончату сумку і взяв курс на базар, до якого було хвилин п'ять ходу.

...Справді! У павільйоні за десяток яєць правила шість гривень. А з машини, що стояла перед ним, такий товар продавали за чотири п'ятнадцять. Правда, тут тупцювала черга. Чоловік так із двадцять... Панас рішуче прилаштувався у хвості. І до цього його спонукала не лише мудра жінчина директива. За такої ціни яєць п'ятнадцять гривень, чого доброго, могло вистачити ще й на пляшчину «Оболонського»! Ця думка просто окрилила Панаса. Відтак перші хвилини він простояв у черзі, мов за мільйонним лотерейним виграшем. У просвітлій на свіжому повітрі голові навіть крутився мотивчик з учорашиального фільму: «Мы парни бравые, бравые, бравые»...

Однаке невдовзі його настрій піду pav. Цьому сприяло не лише те, що у чергу весь час втикалися якісь прийшли громадяни, внаслідок чого вона ставала ще довшою. Почало шкварити нещадне травневе сонце! Чоловічий контингент черги активно заоглядався на сусідній генделик. Там торгували пивом. Зрештою визріла прекрасна ідея: скинутися по кілька гривень та відрядити когось із прудких і моторних за життедайним прохолодним напоєм.

Панас деякий час вагався. Між перспективою промочити спраглу горлянку негайно і насолодою від-

коркувати пляшку пінистого вже у дома. Під в'ялену тараньку. Проте, підбадьорюваний сусідами та голосом чоловічої гідності, таки пожертвував три гривні... Пиво було чудове! Воно, звичайно, вгамувало спрагу. Та водночас розбурхало звірячий апетит. І, оскільки черга була ще чималенька, дійшли до нового консенсусу — цю процедуру повторити. Причому, вже в комплексі зі смачними гороховими пиріжками.

Панас був людиною щедрою й компанійською. Одначе цього разу він вирішив утриматися. Позаяк тепер над його кишеною нависла реальна загроза.

— Жмешся? А зря! — прокоментував Панасову позицію балакучий лисуватий сусіда. — На мені раніше жінка теж воду возила... Але тепер! Чоловік — він і повинен бути чоловіком...

Чи так подіяли на Панаса ці слова, чи в ньому знову заговорила чоловіча гідність, але він навіть не помітив, як його рука сама дісталася з кишени грошей й поклали до загальної суми обумовлені чотири гривні. Тож коли після другої пляшки пива та справді чудового горохового пиріжка він зрештою наблизився до лотків із яйцями, йому сказали:

— Не, батя, на два десятка в тебе не вистачить...

— Чому? — здивувався Панас. — Десяток — чотири гривні. А я даю вісім.

Продавець (а ним був обгорнутий дірявим халатом балагурістий парубійко) весело пояснив:

— По чотири — вже продано. Залишилися тільки по чотири з полуною! Он же і цінник новий! Треба дивитися, а не балуватися пивом...

Боже праведний! Панас відчув, як у його лиці сипнуло жаром. Натомість ноги — навпаки, обм'якли й похололи. Що ж йому тепер робити? Тим часом із заду нервували, напирали, глузували...

— Збігайте, дядьку, додому. Та посовітуйтесь з жінкою. Тільки не затримуйте черги...

Нарешті парубійко у драному халаті знайшов вихід.

— Беріть десяток цілих і... десяток битих. Тоді получиться. Хар-роші ж, блін, яйця! Білок-жовток — у порядку... Ну, трохи потріскані! Я ж їх віз аж із Кобеляків... А дороги ж знаєте які...

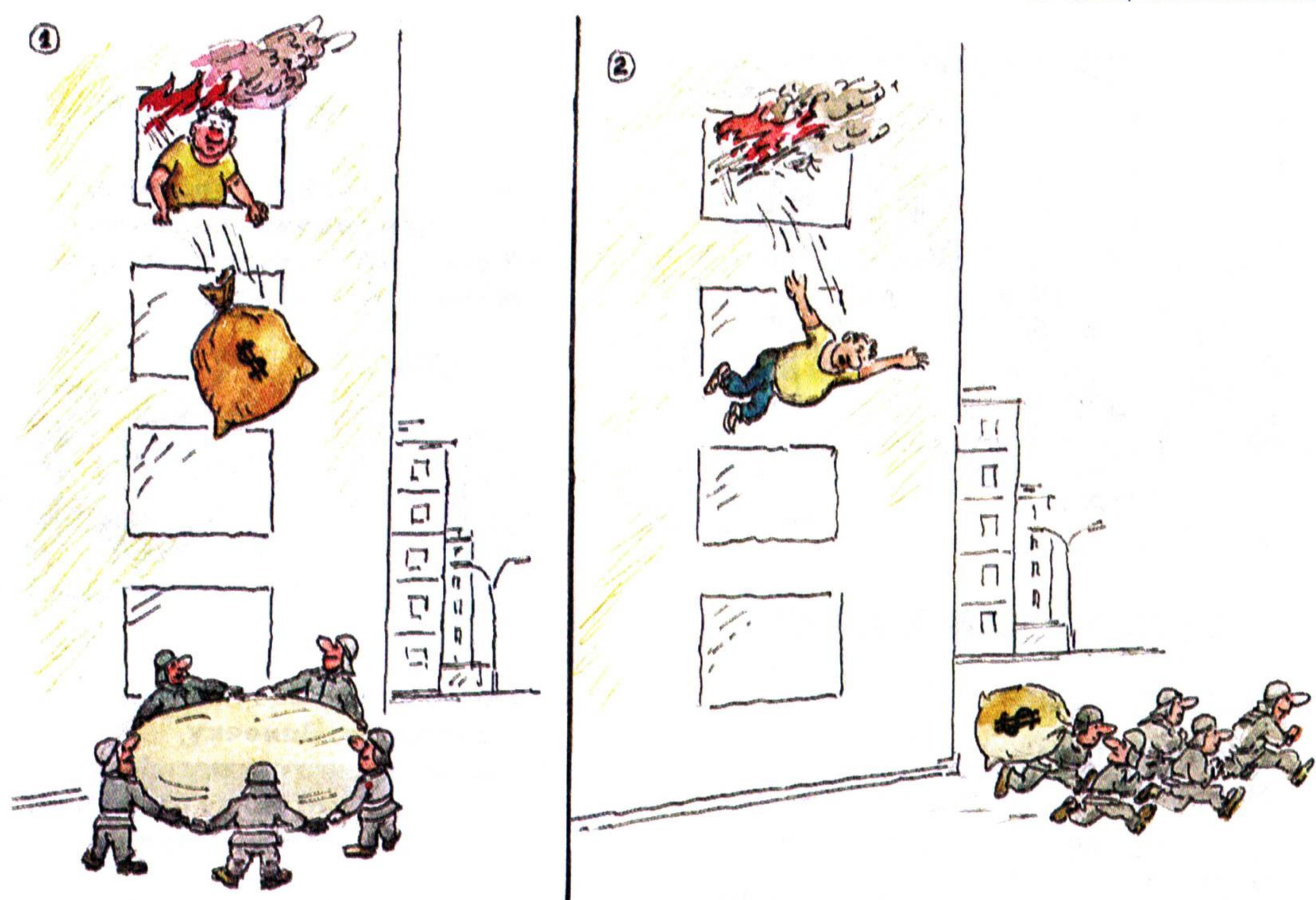
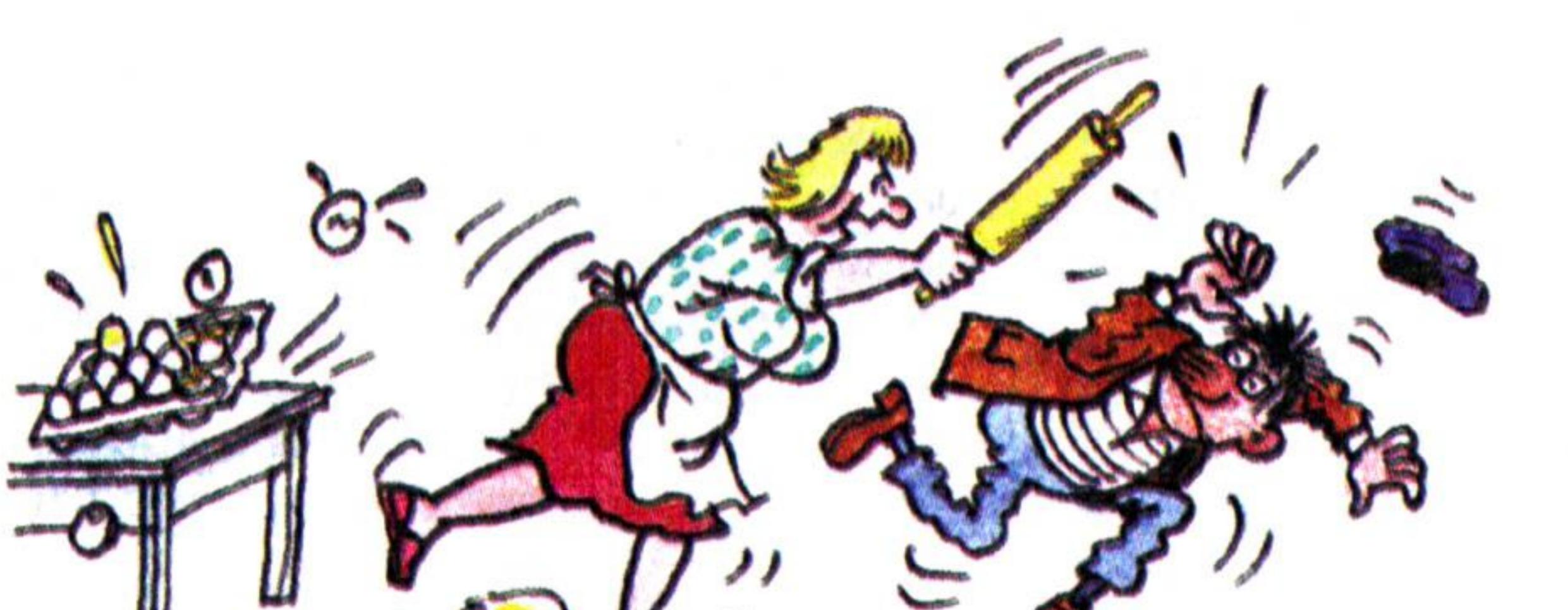

Умовив Панаса клятий балагур! Коли ж він приніс додому наполовину потовченій птахопродукт, оніміла Одарка довго дивилася то на чоловіка, то на яйця...

— Перечепився, бодай йому добра не було! Та й це... Трохи дещо роздушив... — Панас почав розповідати придуману на ходу таку-сяку легенду. — Чого ти на мене дивишся, як той Горинич? Чесно кажу... Щоб я провалився!

Що кoїloся далі — не будемо оповідати. Побережмо чоловічі нерви. Скажемо тільки, що після Одарчиної атаки Панас мимоволі подумав: «Треба було вже брати і другий десяток битими...»

Володимир ІВЧЕНКО.

Демократія в Об'єднаних Арабських Еміратах — нема за що критикувати.

Демократія в Антарктиді — нема кого критикувати.

Демократія в Білорусі — можна критикувати «бацька», але подумки.

Демократія по-кіївськи — можна критикувати американців.

Різна демократія

Демократія по-ізраїльськи — можна критикувати, а можна й не критикувати.

Демократія по-кіївськи — можна критикувати, а можна й не критикувати.

Демократія по-американськи — можна критикувати усіх, крім гомосексуалістів.

Демократія по-російськи — можна критикувати усіх, крім Путіна.

Демократія по-українськи — не можна критикувати нікого, крім українців.

Микола САВЧУК.
м. Коломия
Івано-Франківської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, ви ж таблички переплутали!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ГАДМІНІСТРАЦІЯ.	РОЗГРІБНА ТОРГІВЛЯ.
ПОСАДОМІЙНА МАШИНА.	РОЗРИВНА ДУЛЯ.
ДОСТОРОКОВІ ВИБОРИ.	МУРРАТОРІЙ.
БАГАТОДІДНА РОДИНА.	БЛАГОУДІЙНИЙ АУКЦІОН.
СОБІЦЯНКА.	ТЕСАТИ СКАРГИ.
БЛАТФОРМА.	Василь МОМОТЮК. с. Росошані Чернівецької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Як ви дивитеся на зростання цін?
— А я на цінники не дивлюся.

Увечері до мене прийшов кум Петро.

Таким пригніченим я його ще ніколи не бачив.

— Твої удума?

— Ні, я сам.

— Випить е?

— Є.

— Налий...

Я дістав із буфета пляшку і дві чарки.

— Дай краще стакан.

Я налив повну склянку. Петро випив, навіть не глянувши на хліб і сало, яке я теж виставив на стіл.

— Зараз буду розказувати, а ти сиди — і слухай. І мовчи. Бо як переб'еш, піду...

Я знову мовчки налив. Він знову випив. Потім тихо почав:

— Повіз я свою Нінку в область. На вокзал. Вона собі путівку у Трускавець вигризла. Приїхали рано, щоб скупитись на дорогу. Скупились. Посадив я її у вагон, попрощався, як годиться. По-

ЖИТЕЙСЬКА ІСТОРІЯ

їхала вона. А я думаю: «Поспішати треба. Скільки часу згаяв! Вдома не порано, свині, мабуть, уже вищата на всю вулицю?»

Там же, на вокзалі, швиденько перекусив двома пиріжками з м'ясом, сів за кермо і поїхав. Тільки рушив, одразу почув, що почали мої кишки одна одній дулі давати. Згадав я «тихим словом» і пиріжки, і ту тітку, що мені їх продаля, і себе, розумного, згадав...

Та що робити? Не ставати ж посеред вулиці. Думаю, потерплю, доки за місто не вийду... Щоб дарма часу не тратити, дістав із бардачка газетку, поклав поруч. Відчуваю, що у животі справжня революція починається. Але я не панікую. Бачу, виїзд на трасу уже недалечко...

Повернув на трасу і ледве не зневажив. Стоять над дорогою дві жінки: одна — твоя сусідка Юлька

Крашевська, яку ти Крашанкою обзываєш, та її подруга, вчителька Галина Павлівна.

Упізнали вони мої «Жигулі» і мене за кермом упізнали. Замахали руками... Довго, видно, стояли, змерзли...

Як тут не зупинишся? Зупинилася я. Жінки до машини заletіли. Юлька сіла поруч зі мною, а Галина Павлівна — на заднє сидіння.

— Ой, як добре! Тебе нам сам Бог послав!

Хотів сказати, що мене вам Бог послав, а вас мені послав, певно, нечистий, та промовчав. Їдемо. Жінки щось щебечуть, а я на дорогу дивлюся. Скрізь біло, аж очі ріже. Снігу намело! По груди. Ну як тут stati, коли кущі від дороги метрів за тридцять... Сховатись ніде, хіба що траншею

в снігу вирити... А головне, як пояснити жінкам, чого спинився...

Кручу кермо і повільно вмираю. Мабуть, єдиний мій порятунок — сутінки. Взимку темніє рано, а у темряві я вже якось свою проблему вирішу.

Галина Павлівна у мене за спину сидить і мовчить, а Юлька все намагається мене розговорити:

— Щось ти сьогодні сам на себе не схожий. І сидиш якось дивно.

— Зуб болить, аж очі вилазять, — відповідаю, а сам непомітно однією рукою пасок на штанях розпускаю, щоб не так живіт стягував.

У цей час у мене в животі завурчало так, що, здається, Юлька почула. Вона, видно, зрозуміла цей звук по-своєму, бо бачу, тицяє мені добрачуски білого хліба із салом та цибулею:

— Візьми, підкріпись...

Я ледве кермо із рук не випустив. Шлунок відреагував на цю пропозицію так, що у мене навіть

МАЛЕЧА

З висоти, із поверху десятого,
Син людей побачив на землі.
— Я великий! — гордо каже татові.
— А внизу усі такі малі.

Тато мовить:
— Не гордися, Ванечку,
Ти повинен знати, сину мій,
Що для тих, хто унизу отамечки,
Ти такий же крихітно малий.

Знає тато, як відповідати йому
Отакій малечі-дітвori.
Ex, якби ж то відповідь цю татову
Чули в керівництві, угорі...

СЛУЖАКИ

Ох і жити добре стало!
Слуг народу в нас чимало.
— Слуг багато? — голос чути,—
Й хазяї ж повинні бути.

А як відповідь знайшлася,
Загукали: «Пробі!»
Слуги й хазяї у нас —
У одній особі.

Вміють слуги добре жити
І самим собі служити.

ГЕННА ПРОБЛЕМА

Не хизуйся, що на рівні генному
Ти в якімсь коліні — князь чи граф.

Як в біді ти не поміг нужденному,
То походиши все-таки від мавп.

Не збивався повік із прямого путі,
Свої кінські не зменшував сили.
А на Спаса оці українці крути
Золотавий палац освятили.

Щоб спаситель спасав, від усіх захищав,
Від грози рятував і пожежі,
Щоб стояли в віках у людей на очах
Ці колони з пілястрами й вежі.

Над багатством своїм від весни до весни
Процедуру цю здійснюють часто.
Животворним хрестом осіняють вони
Усе те, що вдалося накрасти.

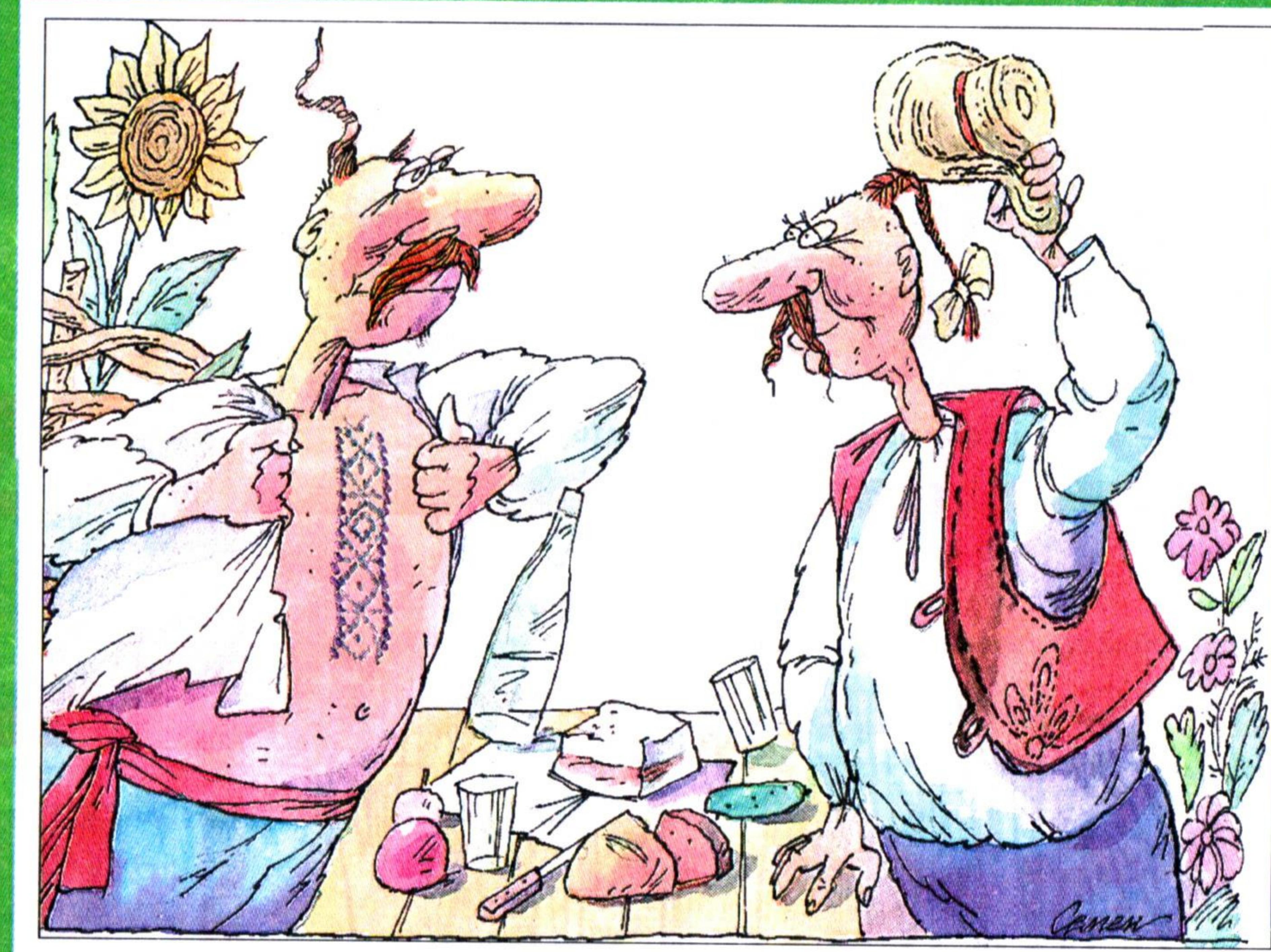
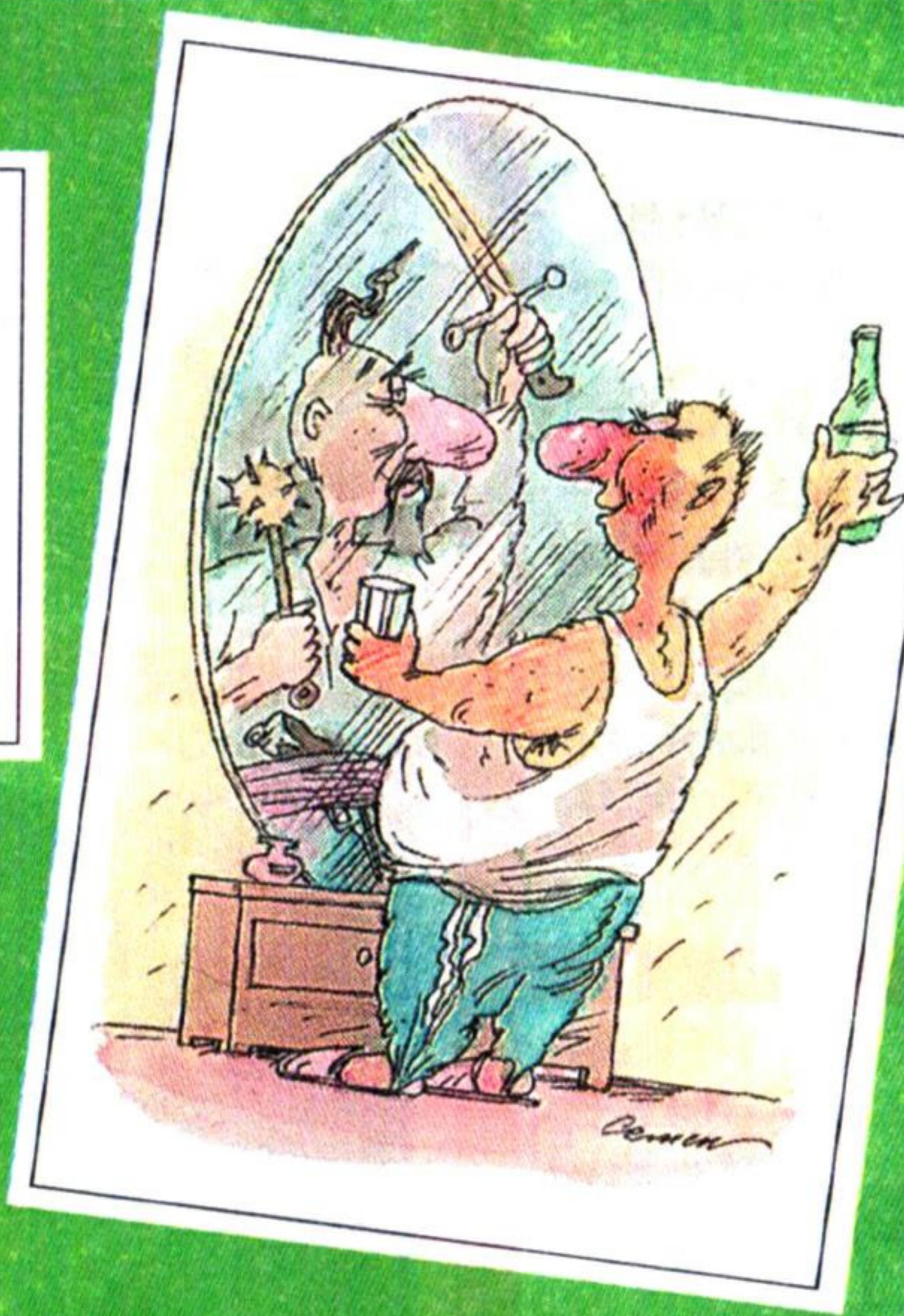
Осіннити хрестом — так зручніше воно
Замасковувати душу лукаву,
Бо насправді вони продали вже давно.
І Христа, і людей, і державу.

Автошарж.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ — член Національної Спілки художників України. У 1981 році закінчив поліграфічний інститут ім. І. Федорова у Львові. Оформив більше 20 книжок. Карикатурую захопився ще з дитинства. Учасник і переможець багатьох всеукраїнських і міжнародних конкурсів сатирично-гумористичної графіки. І, зрозуміло, талановитий автор «Перця».

в очах потемніло. Лише неймовірними зусиллями вдалося мені вберегти вулкан від виверження...

— Кажу ж, що у мене зуб болить.

— То полікуйся.

— Хіба ж салом зуби лікують?

— Салом усе лікують, — сказала Юлька і захрумкотіла цибулею.

Як тільки я відчув запах цибулі, одразу здалося, що у моєму животі знову починає оживати величезний зміїний клубок. Змії крутяться, шукають виходу, деякі лізуть угору, а деякі повзуть униз... І тих, які униз повзуть, значно більше...

Я губи закусив, зуби зціпив, мені усе гірше й гірше... А головне, ніяк не можу придумати, як собі зарадити... Справжня їзда по муках.

Нарешті до мене доходить, що хвилин через п'ять можна буде зупинитись: темніє уже.

Вімкнув фари. А тут Юлька повернулася до мене і каже:

— Зараз Волицю проїжджати будемо, може, станеш? Казали, там у сільмаг дешеву олію завезли. Нам треба зайти й перевірити.

У цю мить, не повіриш, я Юльку навіть полюбив.

— Нема проблем, — кажу, — давайте!

Юлька з Галиною Павлівною почали про щось там радитися, а я думаю лише про те, як би хутчіше до магазину доїхати.

Надворі стемніло, а сил у мене уже не залишилось. До магазину навмисно близько не під'їжджаю, і зупинив машину неподалік, і просізу Бога, щоб жінки швидше виходили. Нарешті дверцята «Жигулів» обнадійливо хриснули. Тоді я фари вимкнув, ще якусь хвильку зачекав, і збирався уже сам виходити, як раптом зрозумів: вийти не зможу... Не зможу — і все! Будь-який зайвий чи необережний рух призведе до непоправного...

Добре, що ремінь на штанах уже

був розстібнутий. Я тоді дверці відчинив, трішки підвісся над сидінням, однією рукою узявся за кермо, а другою почав обережно стягувати штани...

Думаю, що такої складної і тонкої операції ні нейрохірурги, ні космонавти у відкритому космосі не проводили. Якщо не віриш, сам спробуй.

Отож, тримаючись однією рукою за кермо, я звісив свою голу спину з машини прямо на засніжену дорогу...

Одразу мені легше стало. В очах розвиднілось. Як на світ народився. Навіть настрій з'явився.

Газетку я, звичайно, використав за її основним призначенням, потім від'їхав уперед метрів на десять і зупинився. Бокове скло опустив і залишками газетки повітря розганяю. Чекаю Юльку з Галиною Павлівною.

Першою прибігла до машини Юлька. Сіла і каже мені:

— Поїхали!

— Як це поїхали, а де ж Галина Павлівна?

Юлька здивовано подивилась на мене, потім оглянулась...

— А я не виходила, — почувся позаду тихий голос учительки...

Петро сам налив собі у склянку горілки і залпом випив, а мене наче прорвало. Я сміявся, не зупиняючись, хвилин і з п'ять. Кум у цей час сидів мовчки за столом, заплющивши очі і підперши кулаками підборіддя. Нарешті він підвівся:

— Я прийшов до тебе, щоб ти про все це почув із перших вуст. Бо завтра тобі таке понарозказують...

Петро, похитуючись, вийшов за двері, а я із жалем подивився на порожню пляшку з-під горілки і пригадав, що древні римляни любили повторювати: «Via est vita! — Дорога — це життя!»

Володимир ШИНКАРУК.
м. Житомир.

Народні усмішки

НОВІ РЕМЕНІ

УЖЕ

Розмовляють два автомобілісти:

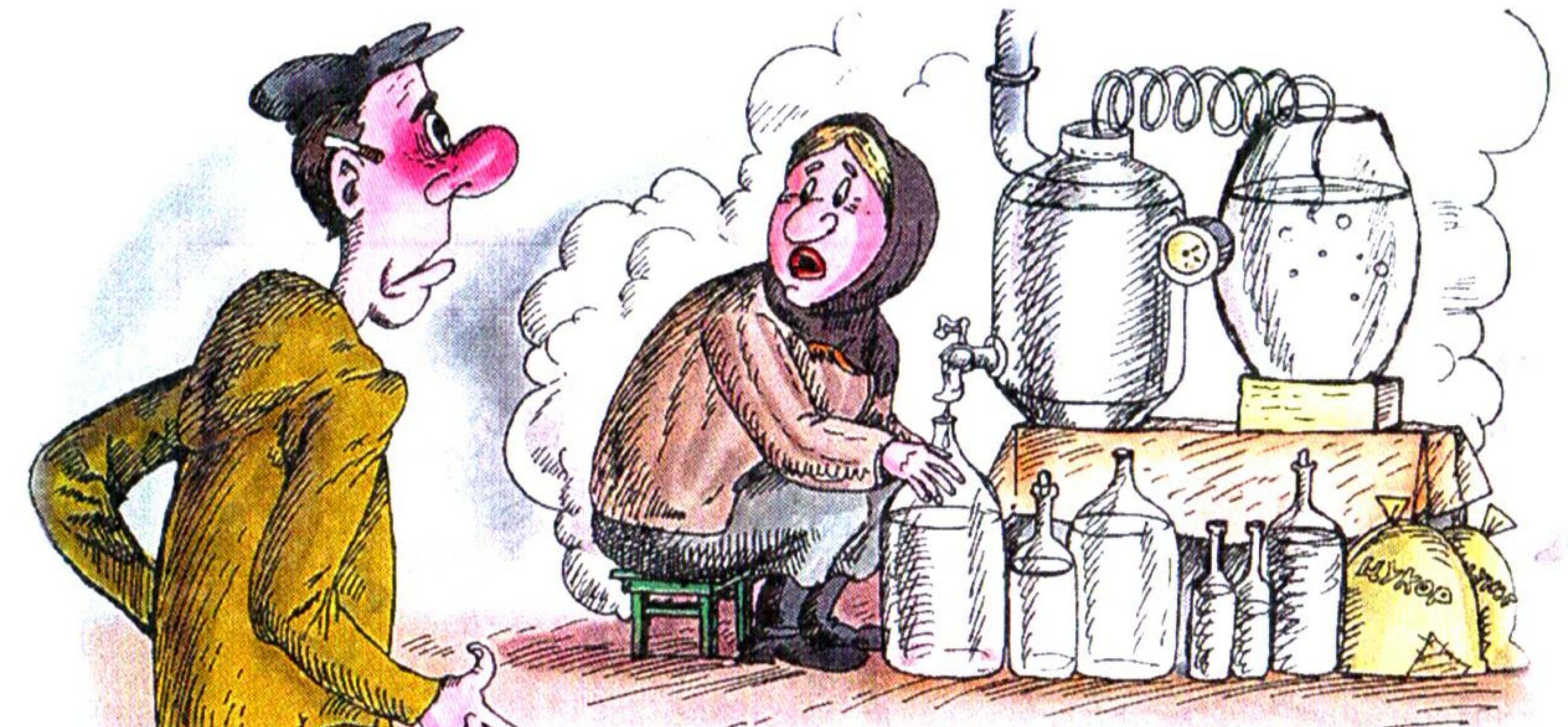
— Нешодавно оригінальні ремені безпеки купив!

— І в чому їх оригінальність?

— Вони мають таку форму, що затуллють рот дружині. Ніхто тепер мене за кермом не нервус. До того ж і рівень шуму в салоні зменшився процентів на дев'яносто...

Почув і записав
Олександр КАРПІВСЬКИЙ.
смт Миколаївка
Широківського району
на Дніпропетровщині.

Георгій МАЙОРЕНКО

— А вашій фірмі не треба дегустатора?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Алло, доню! Я таки застукала твого благовірного.

Андрій САЕНКО

Жінка з тещею
цілими днями
пилияють!

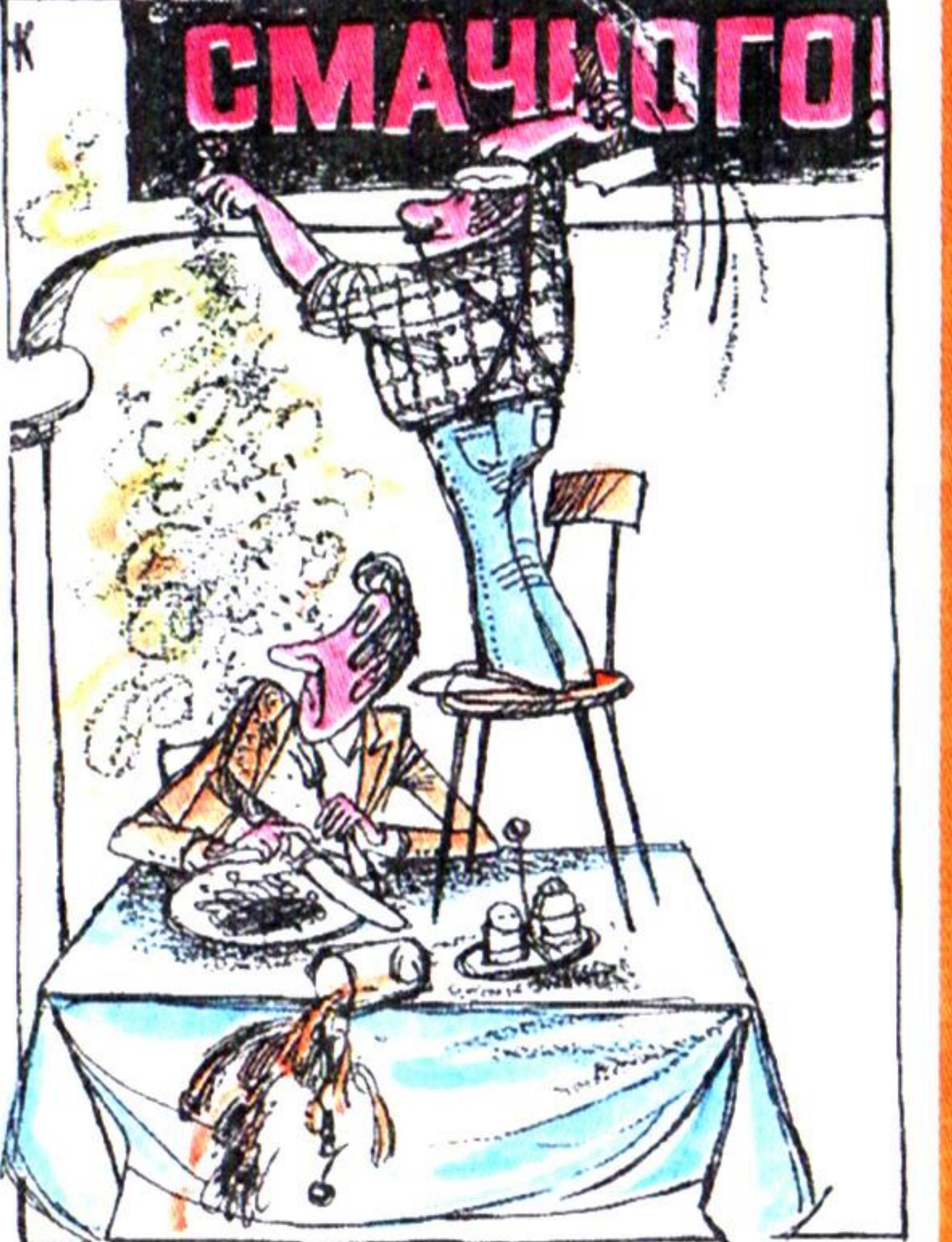

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я іще король!..

Микола КАПУСТА

СМАЧНОГО!

ОГОПОШЕННЯ

«Маю досвід навчання,
досвід роботи. Хотілося б
мати і досвід зарплати...»

Почув і записав
Іван НАПІВАЙКО.
м.Бердянськ
Запорізької області.

ЗВ'ЯЗОК

Маленький Петрик ви-
брався з пісочниці, побіг
до «Тойоти», що стояла у

дворі, і купачком посту-
кав по капоту. Відразу за-
віла сигналізація. На п'-я-
тому поверсі відчинилося
вікно і звідти виглянув
стурбований молодий чо-
ловік.

— Тату! — весело замахав
рукою Петрик. — Можна, я
ше трохи пограюся?!

Почув і записав
Ігор КРОМІНЕЦЬ.
м. Курахове
Мар'янівського району
Донецької області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Куди снаряд несеш?
— Додому. Тут вибухнути може. Вдома безпечніше.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Валерій СИНГАЙВСЬКИЙ

Народні усмішки

ПЕРЕКЛАДАЧ

В офіс заходить началь-
ник і запитує секретарку:

— Зарубіжні гості вже
приїхали?

— Так! Я провела їх до ва-
шої приймальні.

— Скільки їх?

— Троє.

— Тоді пригответе мені
чай, а тим трьом інозем-
ним козлам по чашечці
кави.

— Двом козлам! — рап-
том почувся голос із при-
ймальні. — Я перекладач!

Почув і записав
Андрій ЄПАНЕЦЬ.
м. Миколаїв.

ВЧІТЕЛЬКА

— Як поживаєш, Оле-
ксію? — зустрів друга Саш-
ко.

— Нешодавно одружився
на вчительці початкових
класів.

— Ну і як живеться?

— Та як... Плягаєш у по-
стіль, а вона: «Не прико-
муй язиком, коли цілуєш-
ся. Тримай спину рівно! Не
крути головою в різні боки!
Все, дякую! Сідай! Чотири!

Почув і записав
Валентин БІГІЦІЯ.

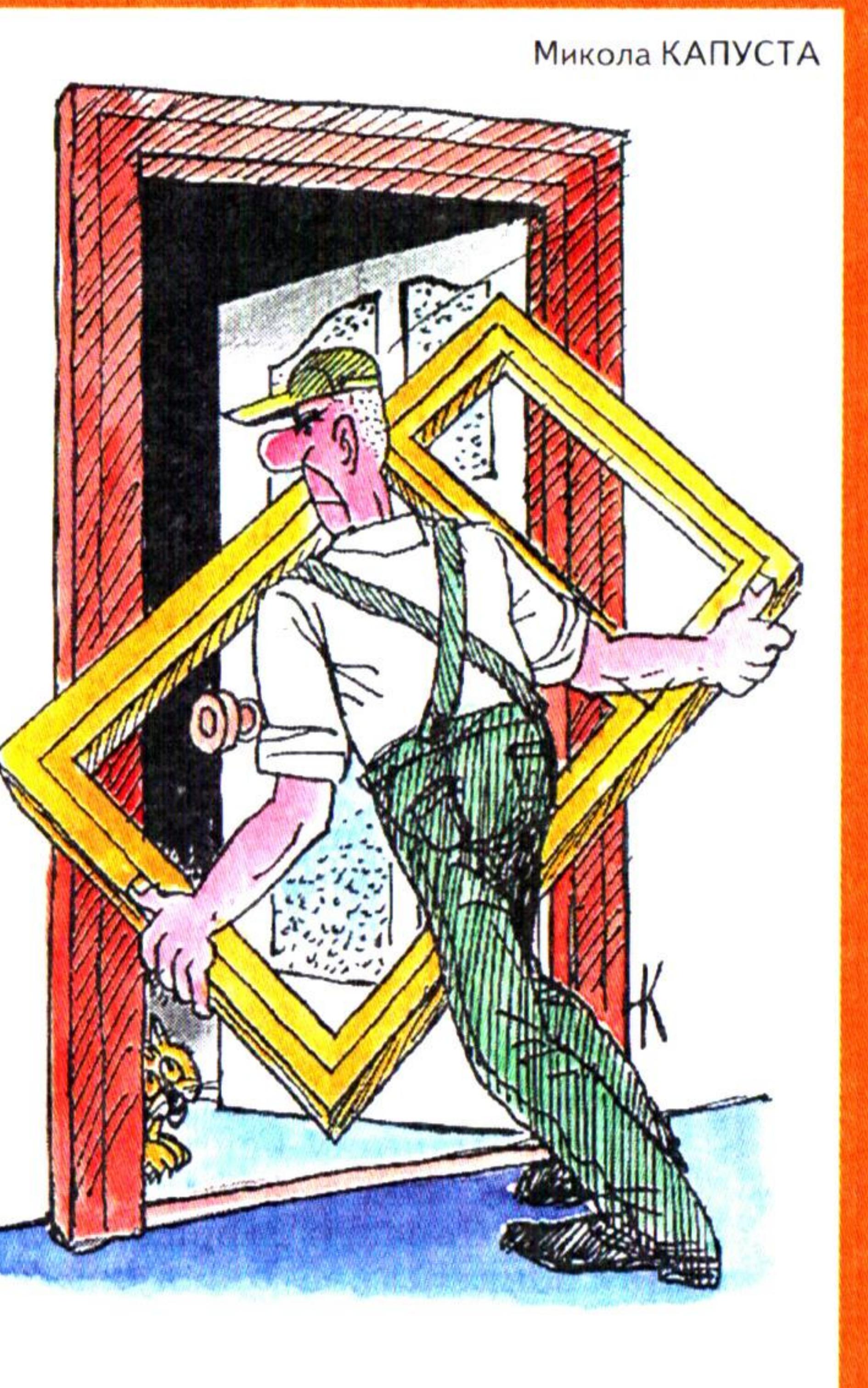
м. Дружба
Ямпільського району
на Сумщині.

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Андрія Коцобинського)

— Чого на полі
посторонні?

— Це не посто-
ронні, а перекла-
дачі.

— А ще казали, що євростандарт...

У братів наших менших

БЕЗТАКОВНІСТЬ

Сидить жаба на березі річки, ляпає ніжками по воді, замріялася.

Iде бегемот, питає:

— Гей, жабо! Вода холодна?

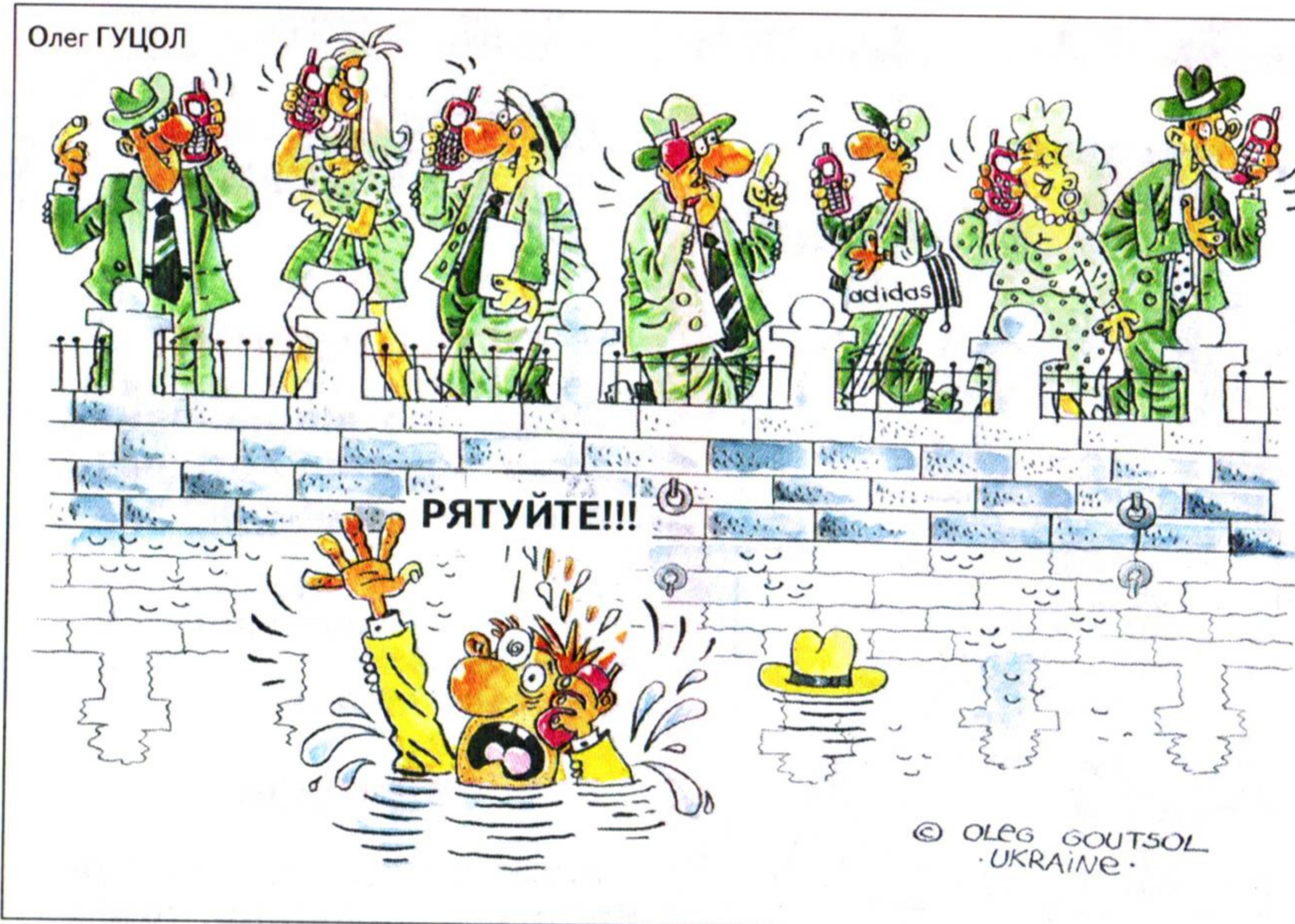
Жаба образилася:

— Я, щоб ти зінав, якщо недобачаєш, перш за все дама, а не термометр!

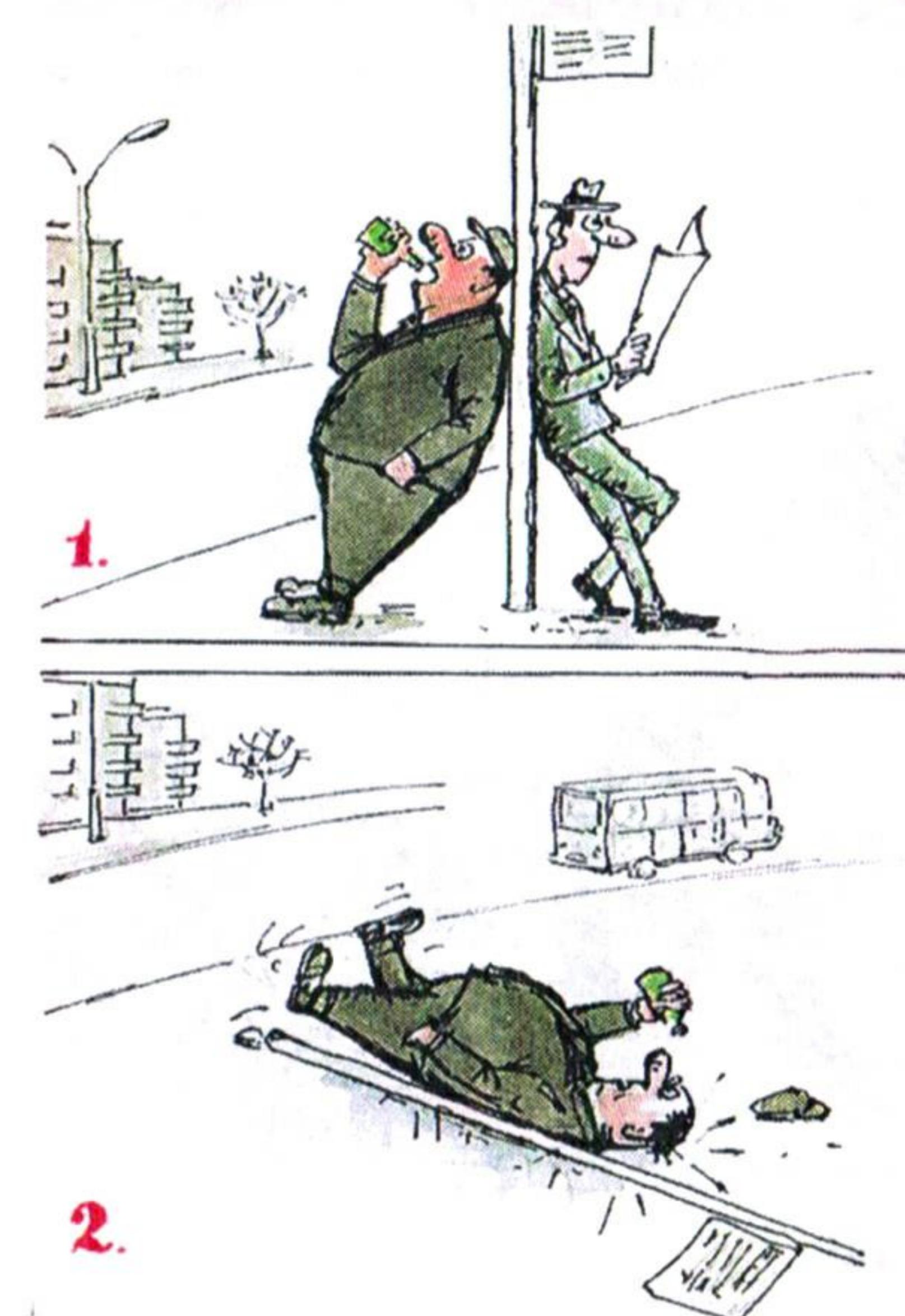
СІМЕЙНЕ

В сім'ї черепах дійшло до скандалу. Дружина кричить:

— Ти змарнував триста моїх найкращих літ!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

НІЧНА СИМФОНІЯ

Майже лірична усмішка

Василь Павлович, старенький пияка нашого села, сидів коло собачої буди, дивився на Місяць, співав; врешті, узвівши Шарка за передні лапи, став розповідати йому про своє нещасне життя з бабою Марусею.

— Ото так ми побралися з нею,— ковтаючи п'яну слізому, жалісно сказав у саму Шаркову морду. — А якби ж оженився на її кумі,— жили б ми із тобою, гавчику, тепер у самій Америці як гарні люди! Та й... — тут дід Василь відпустив Шаркові лапи, махнув рукою і, чи то з горя, чи й хтозна з якого дива, видряпався на собачу хату і на весь голос заявив свою улюблена: «Розпрягайте, хлопці, коні!»

— А хто то там верещить, як свиня у плоті? Ти не знаєш, бува, Шарко? — на стежці, біля груші, якраз проти Шаркової оселі, височіла постать баби Марусі.

— Це ти? — аж хитнувся дід Василь на височенькій буді, але утримав рівновагу. — А я отут, на лоні, як то кажуть, природи, на зірки дивлюся.

— Еге-е! — єхидно сказала Маруся, підійшовши до буди, на якій розгойдувалася щуплем'я фігура її чоловіка. — Бачу, ти вже не тільки дивишся, а й лізеш до них! — I додала: — Усе співаєш?

— Та-а... Чого ж його не співати, як душа співає! — підбадьорюючи самого себе, кинув дід Василь; але на досить-таки дебелу статуру дружини дивився з страхом. — Розумієш,— сказав, ніби вибачаючись,— я просто не хотів тебе будити... На роботі довелось затриматися. Ти наморилася за день, а тут іще я приходжу і гепаю у двері, та ще й вечерю мені подавай... Ото й вири-

МІНІ-УСМІШКИ

ХТО?

— Скажи, дорогенька, хто в нас старшинствує в сім'ї? — з відчаем у голосі питає чоловік.

— Що-о?! Тобі щось не подобається?! — взялася в боки жінка.

— Н-нічого... Я просто хотів спитати, кого мені слухатися: тебе чи твою матір?..

ЩЕ ПОДУМАЮТЬ

Ідуть двоє п'яних.

— К-куме, а зараз день чи ніч? — питає один.

— Н-не знаю.

— Хіба не видно?

— Н-ні.

— То д-давайте спитаємо когось.

— Н-не треба, бо ще п-подумаюти, що ми п-п'яні...

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ

Щоб бути щасливою, чоловіка треба добре розуміти і трохи любити.

Щоб бути щасливим у шлюбі, дружину треба дуже любити, але навіть не намагатися її розуміти.

* * *

Жінка, виходячи заміж, сподівається, що чоловік із часом зміниться. Вона помилюється.

Чоловік одружуючись, сподівається, що дружина ніколи не зміниться. Він також помилується.

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

ЧЕРНІВЦЬКЕ РАДІО ВІДНОВЛЕНЕ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Яка різниця між жінкою і комарем?
— Комар стільки крові не вип'є.
* * *
— В кого вірять різні народи?
— Італійці більше вірять в Матір Божу, іспанці — у Бога, англійці — в богему, французи вірять у богинь, а ми — у божків.
* * *
— Що таке розшарування суспільства?
— Всі хотуть жити «на шару».

Б. ФЛОРІАН.

шив до ранку тутечки посидіти поки що, а потім на роботу зберуся — та й піду.

— Ну що ж, — усміхнулася Маруся, — це гарне діло! Та й придумано непогано... І мені, справді, ніяких клопотів із тобою... Житимеш тут, біля Шарка, їстимеш теж тут. І мені гарно, і тобі приємна кумпання. От тільки не знаю, чи погодиться із цим хазяїн будинку.

— Який хазяїн? — здивувався дід Василь.

— Як, «який»?! Та отай, на чий хаті ти стирчиш!.. Ну то як, Шарко, приймеш ти його до себе жити?

Пес, вкотре вже почувши своє ім'я, подивився на бабу Марусю, потім на діда Василя та й зовсім заховався у буді.

— От бачиш, Василю! Видно, не хоче він тебе до себе на постій брати! — зі сміхом сказала баба. — Та й, справді, нащо йому п'яниця в домі здався!.. — По тому ухопила діда за рукав: — Ну, досить, старий дурню! Злазь, а то буда вже тріщить!

— Не злізу! — став на всі чотири і згори обхопив буду руками дід Василь.

— Злізеш! — баба Маруся ще сильніше потягнула чоловіка до себе.

Шаркова оселя стражданно рипнула і з гуркотом репнула навпіл. Дід Василь гойкнув і, наче лантух із картоплею, звалився на свою пишну жінку. А бідний Шарко заскавучав, вискочив з-під тої руїни і, видзвонюючи обірваним ланцюгом, з несамовитим скавулінням погнав нічним селом. І вже за якусь хвилину все село дружно розплюшило очі. Собаки валували, як на пожар. Гавкіт, дзявкання, виття іще й примножилися, коли десь далеко бабахнула рушниця...

А дід Василь і баба Маруся, забувши про суперечку, сиділи на вологій нічній землиці та, обнявшись, як замолоду, мовчки слухали ту нічну симфонію, ловлячи у ній далеке Шаркове завивання, яке, все віддаляючись, плило нічним степом і нарешті злилося із зоряним небом.

Анфіса БУКРЕЄВА.

м. Дніпропетровськ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Василю, ти куди так поспішаєш? Може, заскочиш у гості, погомоніли б...

ПЕТРО РЕБРО

З нових віршів

ДІДОВА ЗАЯВА

Дід сварив свою Мелашку,
Вдарився в амбіцію:

— Не поставиши мені пляшку —
Піду в опозицію!

Щоб не втрапити за грата,
Я тебе не битиму.
Досить маю компромату,
Тож тебе ганьбитиму.

Хай віднині знають люди,
Що скуча, погана ти,
Одне слово, скрізь і всюди
Буду тебе ганити!

— Пхе! — стара
байдужим тоном. —
Підеш в опозицію —
Ми із кумом Харитоном
Створим коаліцію.

Адже кум у нас — що треба:
Він ділами славиться,
І молодший він за тебе,
І мені наравиться! —

Дідуган аж рот роззявив
І заплямкав солодко:
— Вибач, я свою заяву
Відкликаю, золотко!

КУЛЬТУРНІШАЄМО!

Хваливсь Онисько:
— В добрий час
Культура на селі зростає.
Ви не повірите — у нас
Давно вже злодіїв немає!

Сусід дивується: — Диви!
Таке, либонь, бува нечасто.
І як цього добились ви?
— У нас немає чого красти!

НЕВІГЛАС

Із лікарні вийшла Ніна,
Озирнулась і — у плач:
— Горе це — не медицина!
Це невіглас і партач!

Це відсталість безпросвітна! —
Лає лікаря вона. —
Бо сказав, що я вагітна,
А від кого, бач, не зна!

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Майже всі хлопці з 4-А жили по вулиці Луговій і свою команду називали «Будяк». Майже всі хлопці з вулиці Водяної вчилися у 4-Б і свою команду називали «Ряска». А я із 6-Б найчастіше був арбітром.

А грали вони щодня після школи до темна, в суботу й неділю — теж до темна, але зранку: перший тайм — до обіду, другий — з обіду. Батьки щомісяця лаялися, проте нові кеди купували. А мами тільки зітхали, але додавали:

— І все ж таки це дешевше, ніж тинятися містом чи робити якусь шкоду.

По суботах і неділях краще грали у першому таймі: і сили свіжіші, і шлунки не перевантажені, а старші не нагадували про домашні завдання. Починали 5 на 5, або 7 на 7. А другий тайм могли завершувати вже й 20 на 20. Усі були або нападниками, або захисниками. І більшість голів зранку забивали. Максим із «Будяка» був чемпіоном: тричі він забивав по 27 голів за гру. На 2 м'ячі відставав Юрко Рибачок із «Ряски». Правда, фа-

З розповіді арбітра

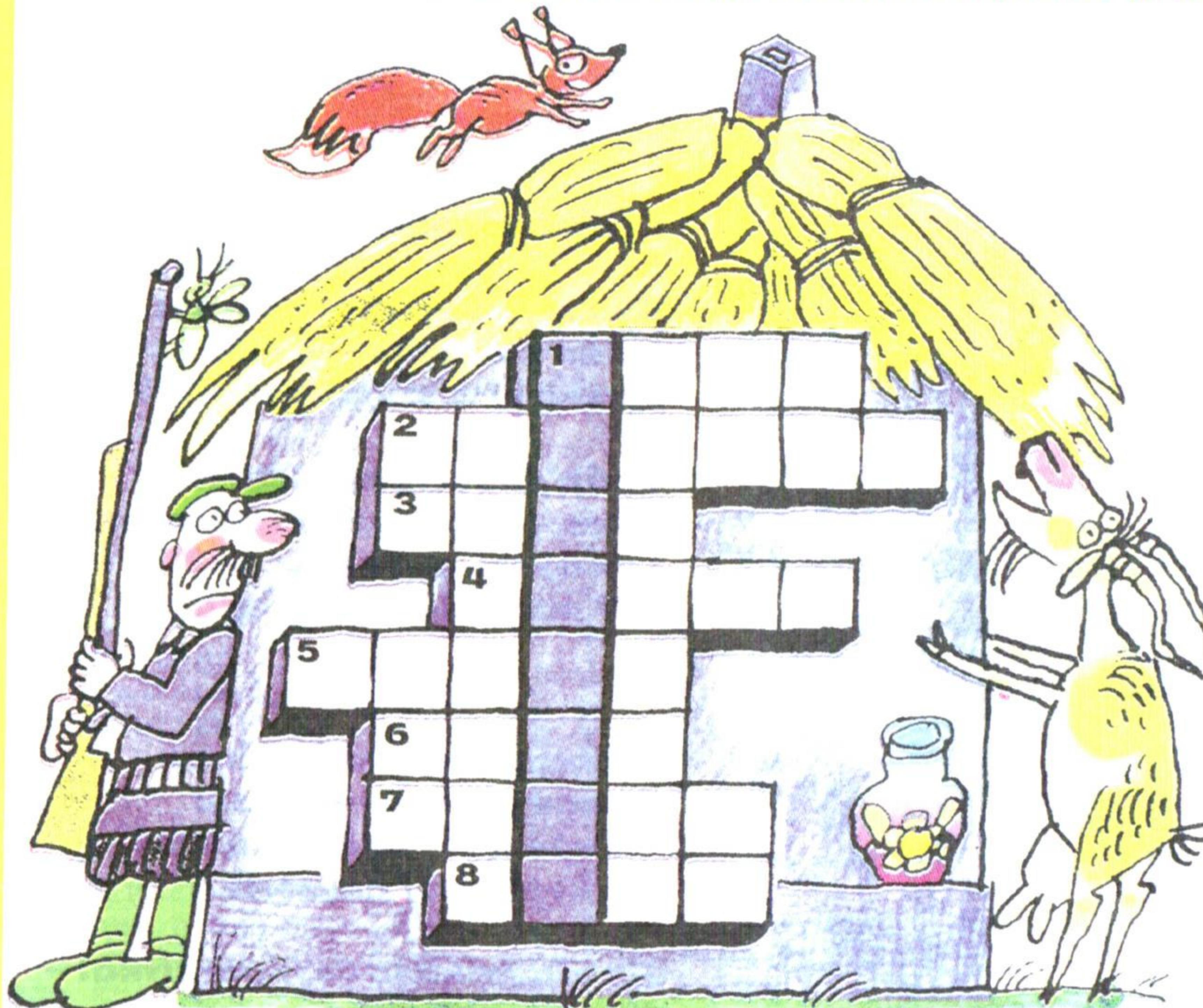
леві ворота овочевої бази. Правда, здорово? Нічіїх не бувало. Гра закінчувалася, коли вже смеркало і батьки розтягували гравців по домівках, природно, при мінімальній перевазі однієї з команд: десь 67:65, чи 41:39. А за позаминулу неділю й досі триває суперечка: яка ж із команд перемогла з рахунком 119:118.

Жаль, що наш футбол по телевізору не показують. А то можна було б дізнатися про це з відеоповтору...

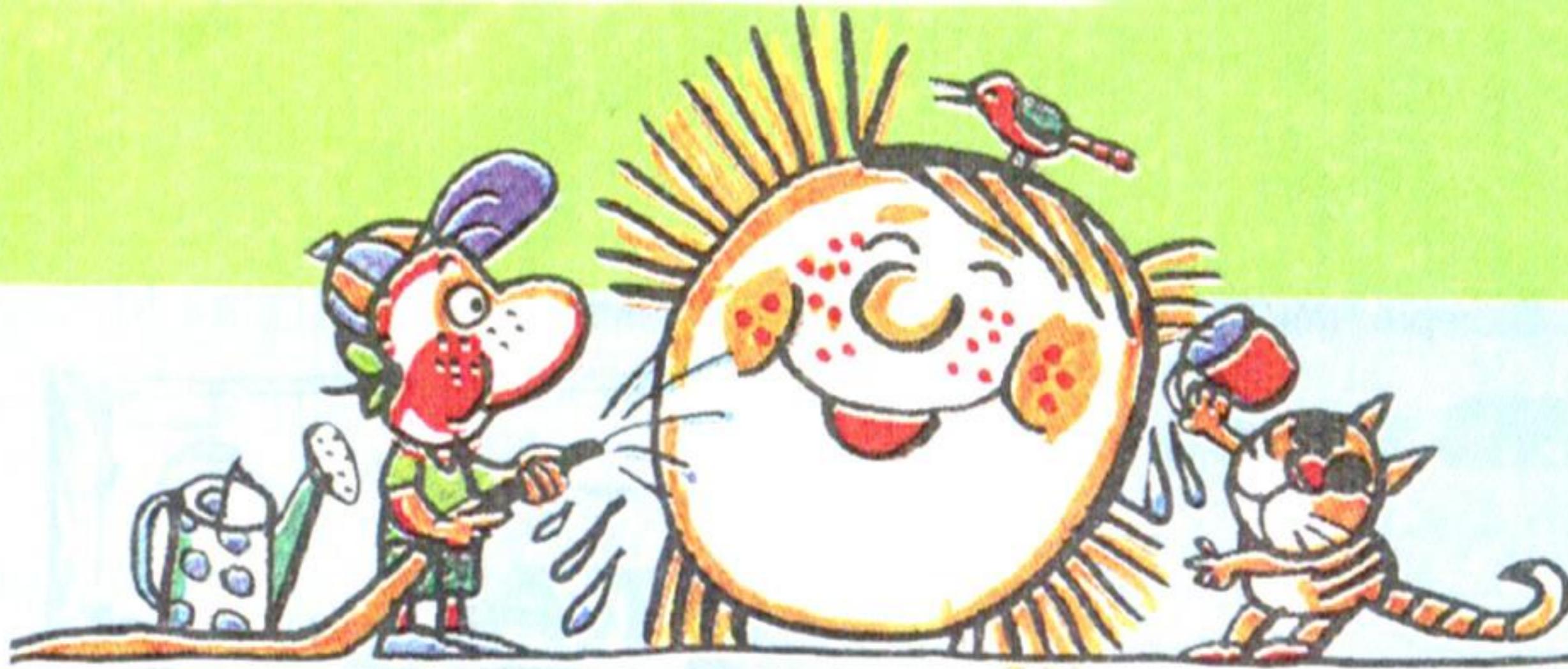
Андрій ДЯЧЕНКО.

м. Полтава.

ТОЙ, ХТО ПРАВИЛЬНО РОЗГАДАЄ КРОСВОРД, У ВІДЛЕНІЙ ВЕРТИКАЛІ ПРОЧИТАЄ СЛОВО, ЯКЕ ПОДОБАТЬСЯ УСІМ ШКОЛЯРАМ

1. Не дід, а з бородою. Не бик, а з рогами. Не корова, а доиться. 2. Без ніг, без рук, а вилізе на дрюк. 3. Як написати в чотирьох клітинках «суха трава»? 4. Що це таке: воно одразу і в кімнаті, і надворі сидить? 5. Що за комаха на рушниці сидить? Скільки не стріляй, вона не злетить. 6. Яку річку можна переламати? 7. З гілки стрибає на гілку. Паращутом хвіст, це... 8. Не видно її і не чути її, а коли заговориш про неї, то вона зразу зникає.

Цього року поетові Володимирові КЛЕНЦУ виповнилося 60. Він автор багатьох книг для дітей. Протягом кількох десятиліть був постійним автором «Перця».

Швидкомовки

Ліз Мартин через тин,
за яким великий млин.
Вдома всім сказав Мартин,
що не меле зараз млин,
бо втомився дуже він.

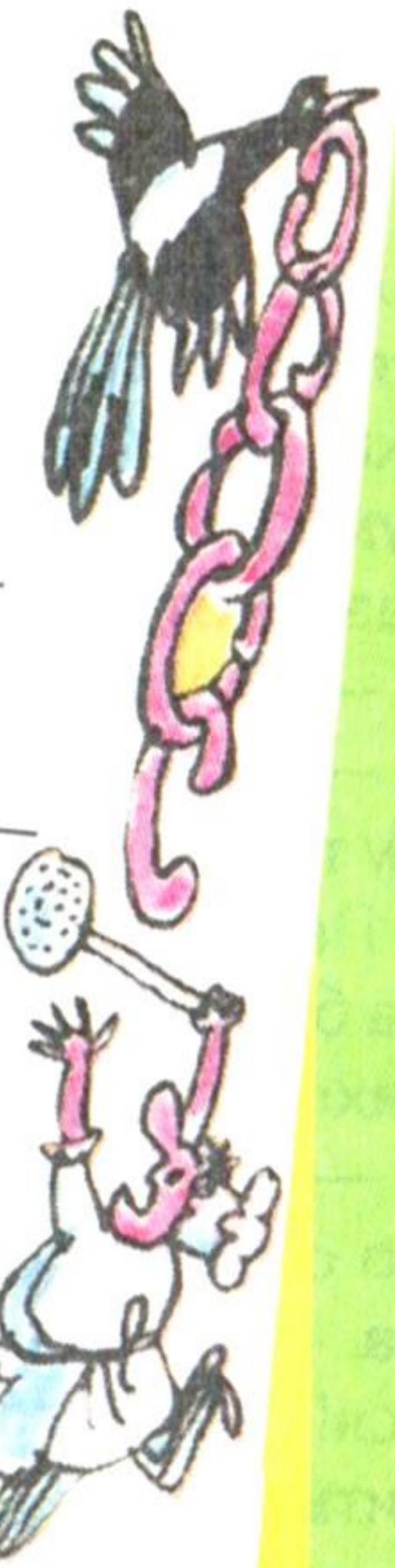
Ніс Тиміш великий кіш.
У коші — трава лошаті.
Каже: — Хай лошатко єсть,
а мене жде каша в хаті.

Куховари НЕБИЛІЦЯ

Два веселі куховари
Їстоночки варили,
На дубочку задрімали —
Чоботи згоріли.

Черпаками дим зібрали —
Ковбас начинили,
Їх повісили сушити
На пеньок похилий.

А сорока-скрекотуха
Вкрала ті ковбаси
І їх возить щонеділі
На базар в Черкаси.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ІРОНІЗМИ

✓ Скромність прикрашає людину, але погано одягає і годує.

Володимир ГОЛОВОРДЬКО.

м. Київ.

✓ Мономах і не здогадувався, що будуть згадувати не тільки його ім'я, а й шапку...

✓ Кольори у політиці мають зовсім інший зміст, ніж у живописі.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани
Чернівецької області.

✓ Заморожені заощадження тому знецінились, що вимерзли.

✓ Безмежна вдячність теж має свої межі.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

✓ В які б ігри не гралися наші політики — в програші завжди залишаємося ми.

✓ Ми вже чітко бачимо обличчя парламенту, бо майже всі нардепи зняли маски.

✓ Не бери дурного в голову, більше місця залишиться для розумного.

✓ Після лікування відчув полегшення... тільки в гаманці.

Юрій САВЧУК.
Ровеньки,
Луганська область.

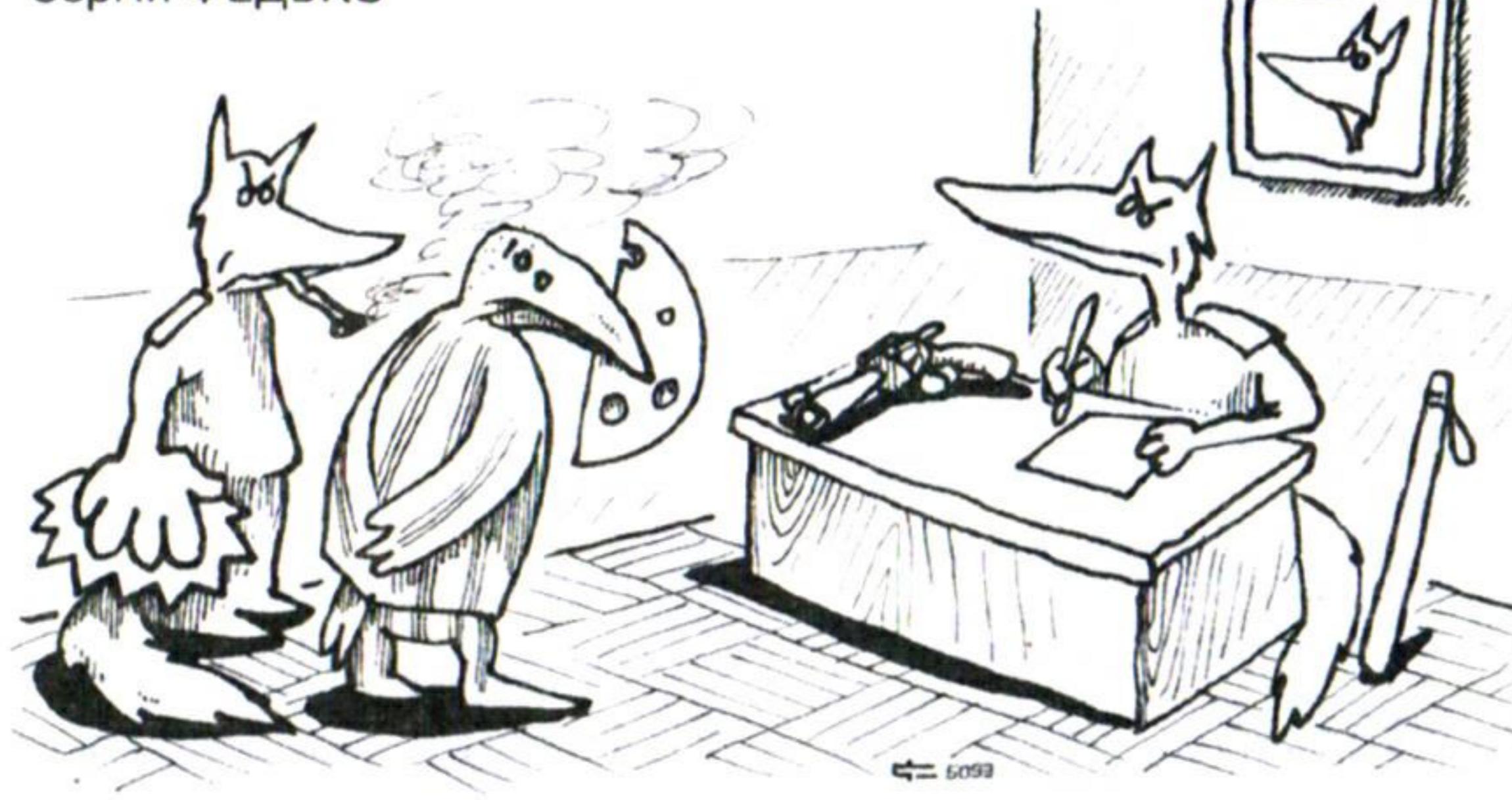
✓ Великі люди, як правило, виростають із великих зліднів. Українці! У більшості з нас є шанс!..

✓ Якщо не маєш ворогів — ти не горів, а тільки тлів.

Людмила ЛОСЬ.
м. Полтава.

Сергій ФЕДЬКО

— Ти у нас зараз закаркаєш!

Василь ФЛЬОРКО

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Сьогодні як ніколи актуальне українське народне прислів'я: «Один із сошкою, а семеро з ложкою». Бо «семеро з ложкою» з'являється скрізь, де пахне наваром. Таке у нас із нафтою, із газом... Поки дійдуть вони до споживача, багато ділків на енергоносіях нагріє руки. Саме про це й була карикатура Валерія Могильного у третьому числі «Перця».

Читачам таке неподобство теж допекло. Наше ж авторитетне журі не могло гарячкувати — воно уважно прочитало усі листи учасників конкурсу і, після таємного голосування, назвало переможців. Ними у третьому турі стали: Леся КУПЧАТКА з смт Лугина, що на Житомирщині: «Труба діло»; Володимир ЛОЗУВАТКО з с. Павлишина Онуфріївського

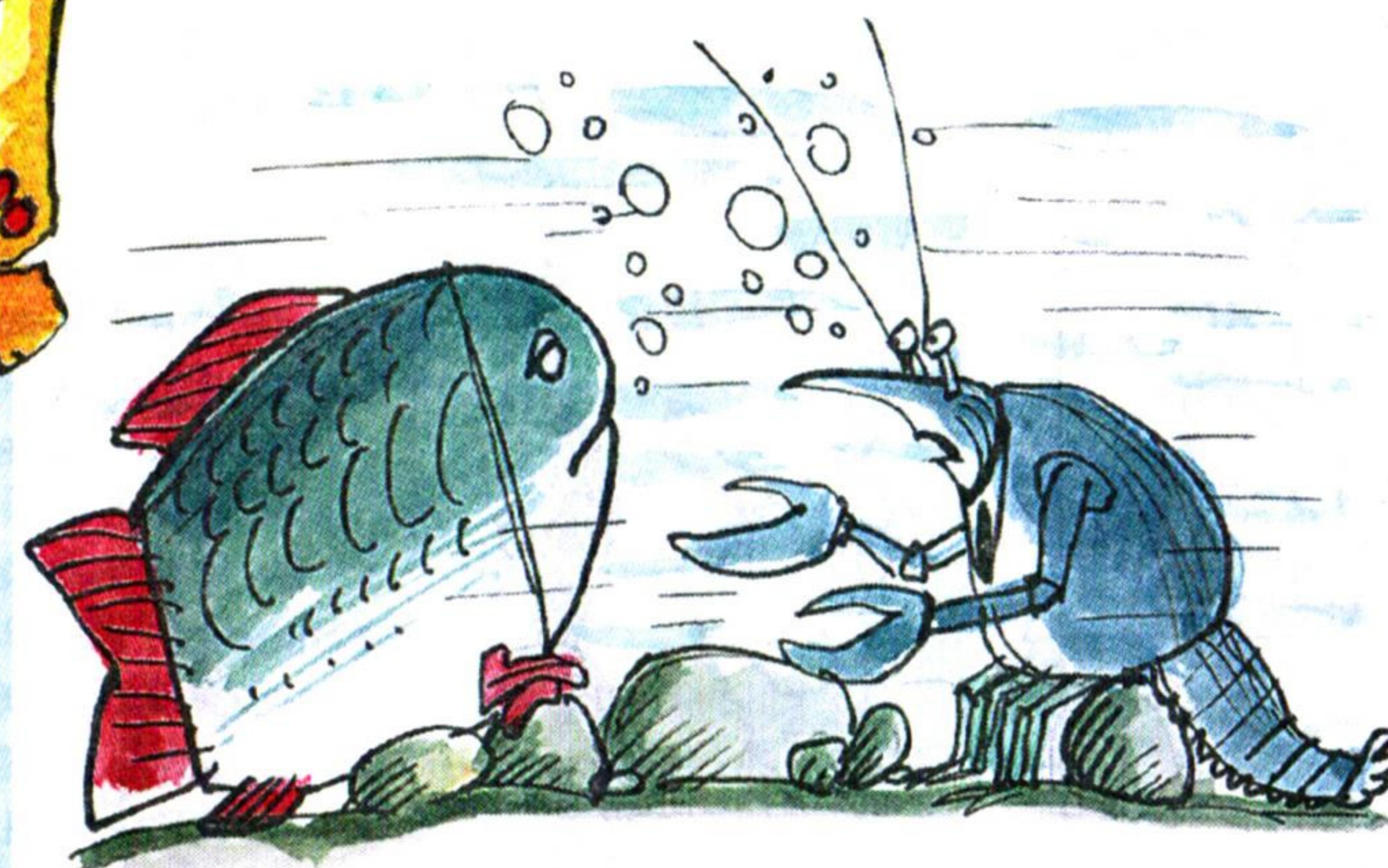
району Кіровоградської області: «Качають магнати мимо української хати» та Сергій БОБРИК із м. Ромен, що на Сумщині: «Куда хочу, туда вентиль і кручу».

Вітаємо переможців!

Сподіваємося, що біля вентиля незабаром буде наведено порядок. А читачам пропонуємо нове завдання: придумайте підпис до малюнка Георгія МАЙОРЕНКА.

На переможців чекають призи!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

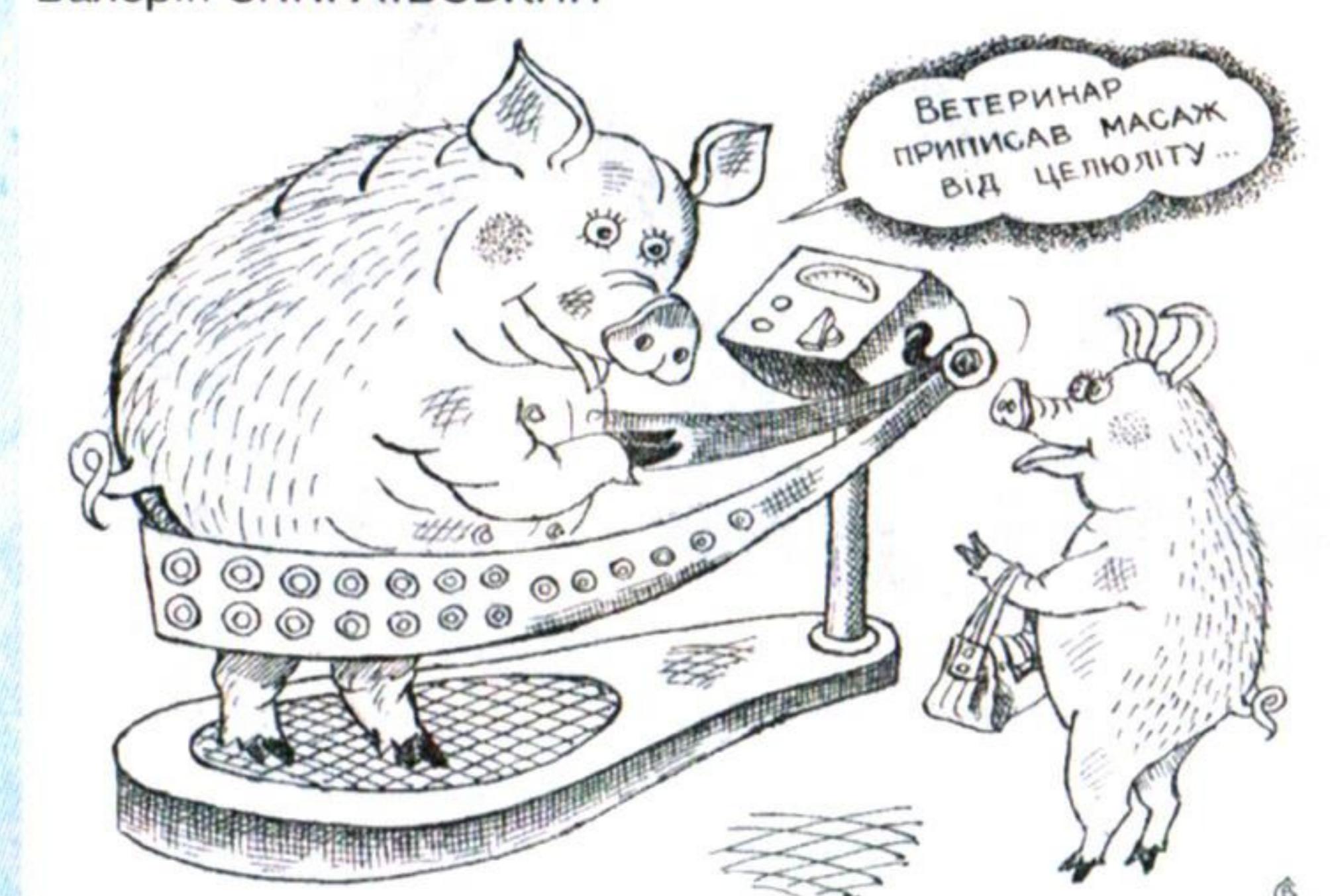

Микола КАПУСТА

— Та які там пиріжки?! Несу бабці моє дитя доглядати...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

«Дякую, прозву задоволили задовільно, правда, чиновник сказав, що не на мою користь».

(Із подяки).

«Не тямлячи себе від люті, Петро поволі приходить до тями».

(Зі свідчення).

«Наше кафе вже на ладан дихає і то завдяки помінкам, слава Богу».

(Із пояснення податківця).

«А цих дощок пошани у моєму житті було стільки, що вистачило б не на одну труну».

(Зі скарги у ЖРЕП).

«А борги ростуть не по днях, і не по кишені...».

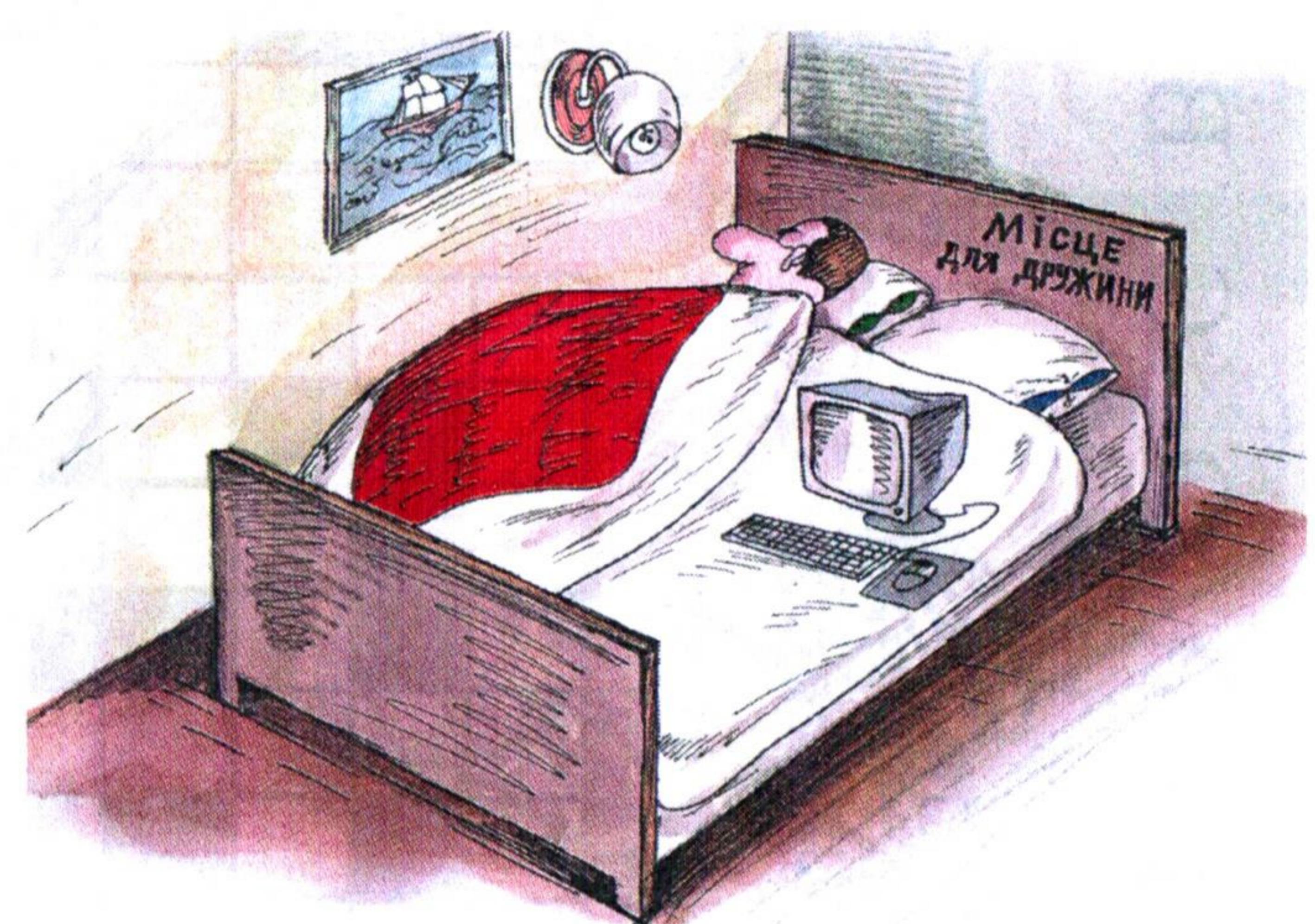
(Із пояснення).

«Складне речення, це таке, в якому не знаєш, де поставити крапку над і, а де ставити знаки розпинання».

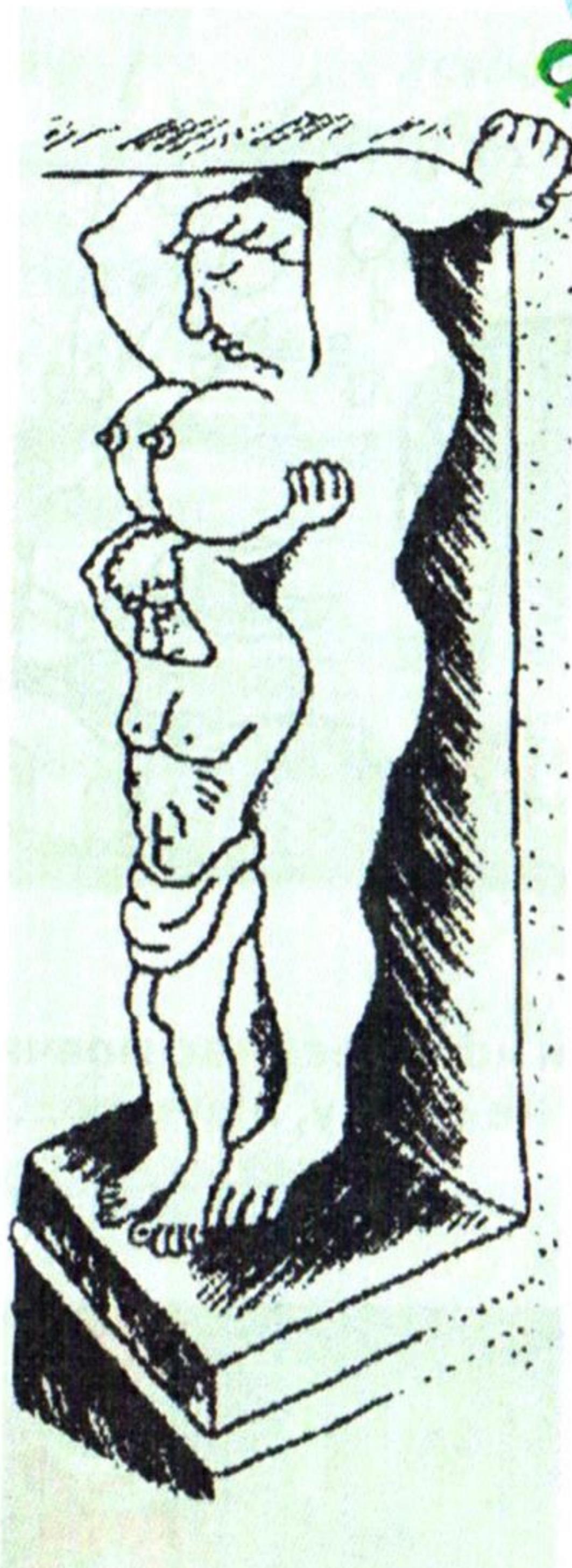
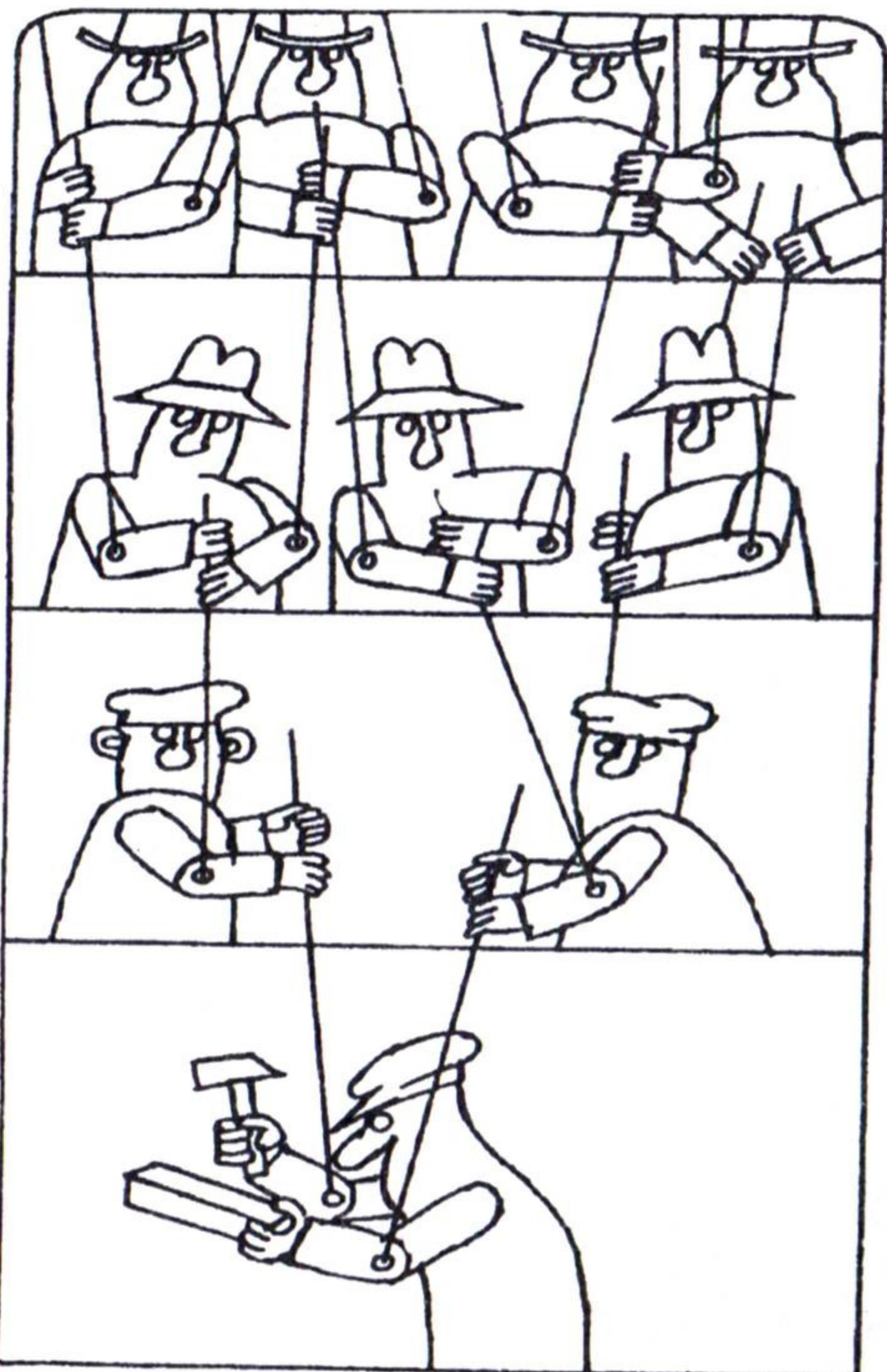
«Казка вчить, як легко навчити дурня різних дурнотів».

(З учнівських творів).

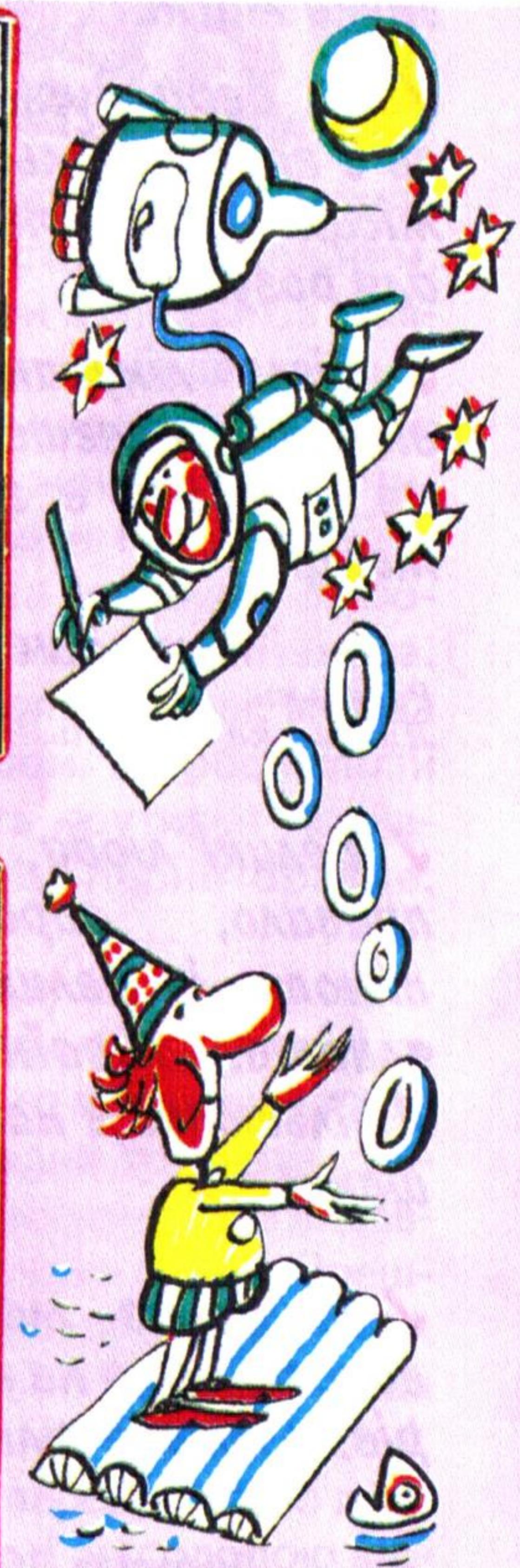
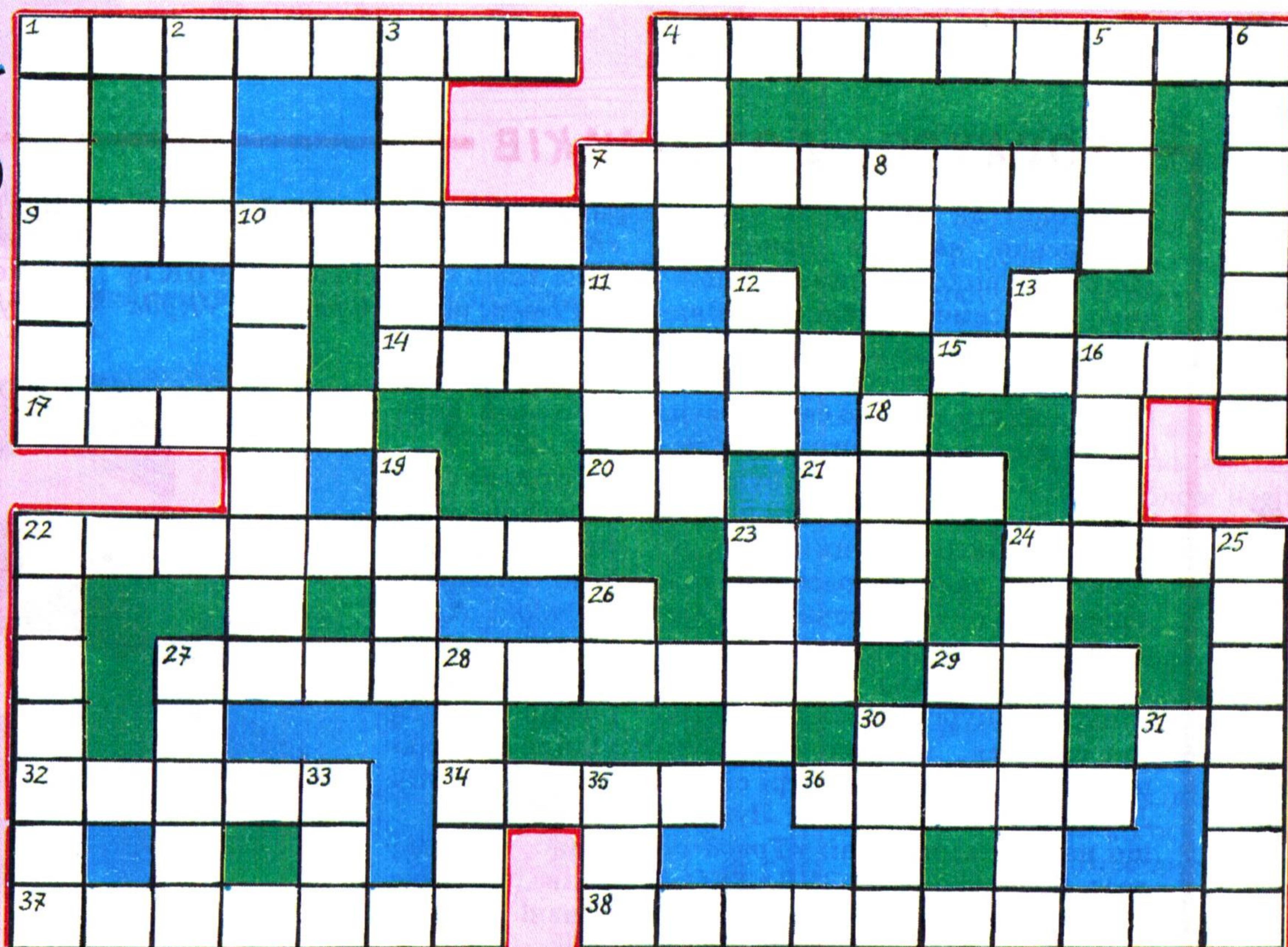
Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Попри весняні клопоти — не баріться з листами! І не забудьте про передплату нашого журналу на друге півріччя!

КРОСВОРД

Чоловік підійшов до віконця каси і попросив:

— Одинадцять квитків на середу, будь ласка.

— Прошу вибачити! Не зрозуміла вас, — відказала жінка.

— Я ж по-болгарськи говорю!

— О! Який збіг. Я теж, але вас не зрозуміла.

— То як сказати, щоб ви мене зрозуміли!

— Ясно.

— Я попросив одинадцять квитків на середу?

— Попросили.

— Одинадцять квитків...

— Це я вже чула!

— Що ще хочете почути?

— Одинадцять квитків куди?

— Це що тут?

— Тут? Автовокзал.

— Значить, продаєте квитки на автобуси.

— Продаємо, звісна річ.

— Над вашим віконцем є надпис, що кожного дня о п'ятнадцятій тридцять іде автобус до Варни?

— Є.

— І той автобус іде й у середу?

— Разходить щодня, значить, іде й у середу.

— Тоді чому ви не дали

мені одинадцять квитків?

— Бо тут не продаємо квитків...

— Хвилинку! Отой напис над вашою головою — ви читали його?

— Читала!

— Я теж його прочи-

Борис АРНАУДОВ

ПРОПОЗИЦІЯ

тав, і тому попросив у вас одинадцять квитків на середу.

— Ви не даєте мені пояснити вам, що тут не продаємо квитків на автобус, який щодня о п'ятнадцятій тридцять іде до Варни.

— А що продаєте?

— Квитки на автобуси до Бургаса, Чорноморця, Созополя, Приморського, Кітена, Ахтополя, Царево і... жувачки.

— Тоді чому не здіймете того напису?

— Як я можу зняти те, чого не вішала?

— А хто його повісив?

— Фірма.

— Яка фірма?

— Та, що пропонує автобус до Варни на п'ятнадцяту тридцять кожного дня.

— Треба одинадцять квитків на середу.

— Ми продаємо квитки до Бургаса, Чорноморця, Созополя, Приморського, Кітена, Ахтополя, Царево і жувачки. Кожного дня і о будь якій годині. Можете вибирати.

— Спасибі!

— Будь ласка!

— А де продаються квитки на автобус, на який ви не продаєте квитків?

— Відповідь на запитання можете отримати тільки від фірми, яка продає квитки на той автобус.

— Спасибі за довідку!

— Будь ласка! А все таки, якщо ви вже прийшли сюди, то могла б вам запропонувати на середу одинадцять квитків до Бургаса, Чорноморця, Созополя, Приморського, Кітена, Ахтополя, Царево і... жувачки.

— Дякую! На середу вже маю іншу пропозицію.

— Так? Яку?

— Бути на весіллі у Варні.

— Так?.. Тоді пропоную взяти дві жувачки. Весільний подарунок!

Із болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ІНТЕРСІШИНКИ

ЧОМУ

Мітчел заходить у ресторан, роздивляється меню і питає кельнера:

— Чому це оката смаженя із двох яєць дорожча за смаженю із двох сколочених яєць?

— Во у першій яйця можна порахувати, сер.

ПРО ЗНАННЯ

Перукарі підстригають Біча і Картера, що сидять на сусідніх стільцях.

— Вас напарфумити? — звертається майстер до Біча.

— Облиш! А то дружина ще подумає, що я був у борделі!

— А ви не хочете парфумів? — питає другий перукар Картера.

— Давай! Моя дружина її уяви не має, які там у борделі парфуми!

ЧОГО...

— Джерамі! Чого це ви з дружиною, перед тим як зйти до церкви, завжди сваритеся?

— Бо в мене погана пам'ять. А коли пола-

юся з дружиною, то вже можу йти сповідатися: вона за мить пригадає мені всі мої грехи.

ЇЙ ВІДНІШЕ

Олівер виймає з шафи свій старий піджак, щоб подарувати портьє — хай доношуе.

— О, любий, — озивається дружина, — але в ньому ти ще й сам походити можеш.

— Скажи щиро, дорога, якби я його одягнув, ти пішла б зі мною між люди?

— Ні, звичайно, але ж ти можеш його одягати, коли сам ідеш із дому.

НОВИНА

Лікар каже Глорії, що вона вагітна, і додає:

— Можете, скористатися моїм телефоном і повідомити новину чоловікові.

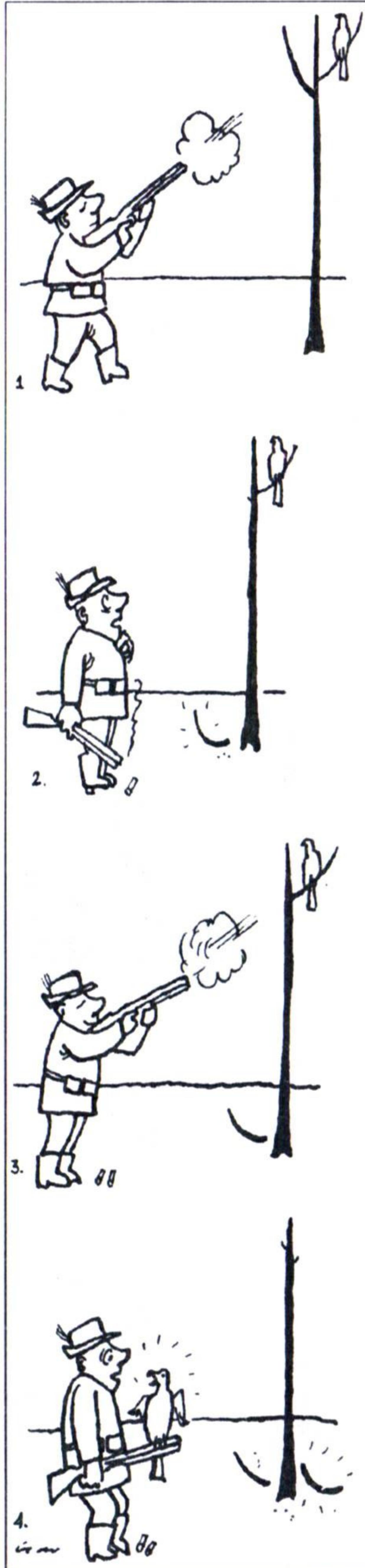
— У мене нема чоловіка, — каже Глорія.

— Значить, коханцеві.

— У мене ніколи не було коханця!

— Гаразд. Тоді повідомте своїх батьків про друге пришестя Ісуса Христа.

Підготував Д. МИТЮК.

— Народ зібрався?
Зараз виходжу!

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Художник-перчанин, карикатура якого є і в цьому номері. 4. Те саме, що й космонавт. 7. Анатолій Василенко. 9. Свято у татар і башкирів після закінчення весняних польових робіт. 14. Популяризація товарів, видовищ, послуг. 15. Старовинний верхній одяг. 17. Порода коней. 20... бідному же нічиться, то й ніч мала. 21. Сатирична поема Тараса Шевченка. 22. Частина автомобіля. 24. Хімічний елемент. 27. Книга Павла Глазового. 29. Доміно. 31. Серія літаків. 32. Сонце. 34. ... псується з голови. 36. Цитрусовий, сьогодні так ще називають мільйон грошей. 37. Знаменитий твір Остапа Вишні. 38. Малюнок у «Перець».

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. На всі руки 2. ... їж, а правду ріж. 3. Український футбольний клуб. 4. Бог кохання. 5. Тріумfalна 6. Біля неї чубляться депутати. 8. На чужій стороні і ... м'ясо, і стару бабу молодицею зовуть. 10. Посудина для утримання та розведення водяних рослин і тварин. 11. Жир. 12. Засоби масової інформації. 13. Вигук (здебільшого у лісі). 16. Огорожа, плетена з хворосту. 18. Тиха ... греблі рве. 19. ... високого польоту. 22. Перевірка діяльності підприємства, установи. 23. Контора. 24. Передня варта, сторожа. 25. Коротке заперечення, відповідь, зауваження. 26. ... чужого рота не приставиш ворота. 27. Електрична енергія. 28. Податок. 30. Вид мистецтва. 33. Міра площини у Великобританії, США. 35. Учасник кориди.

Складав М. ШИПШИНА.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1585)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу
«Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 27.05. 2008.

Підписано до друку

27.05.2008.

Формат 70x108/8.

Папір офсетний № 1.

Офсетний друк.

2,8 умовн.-друк. арк.

14 умовн. фарб.-відб.

4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 9 910 прим.

Зам. 0110805.

Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається

з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perez/>

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

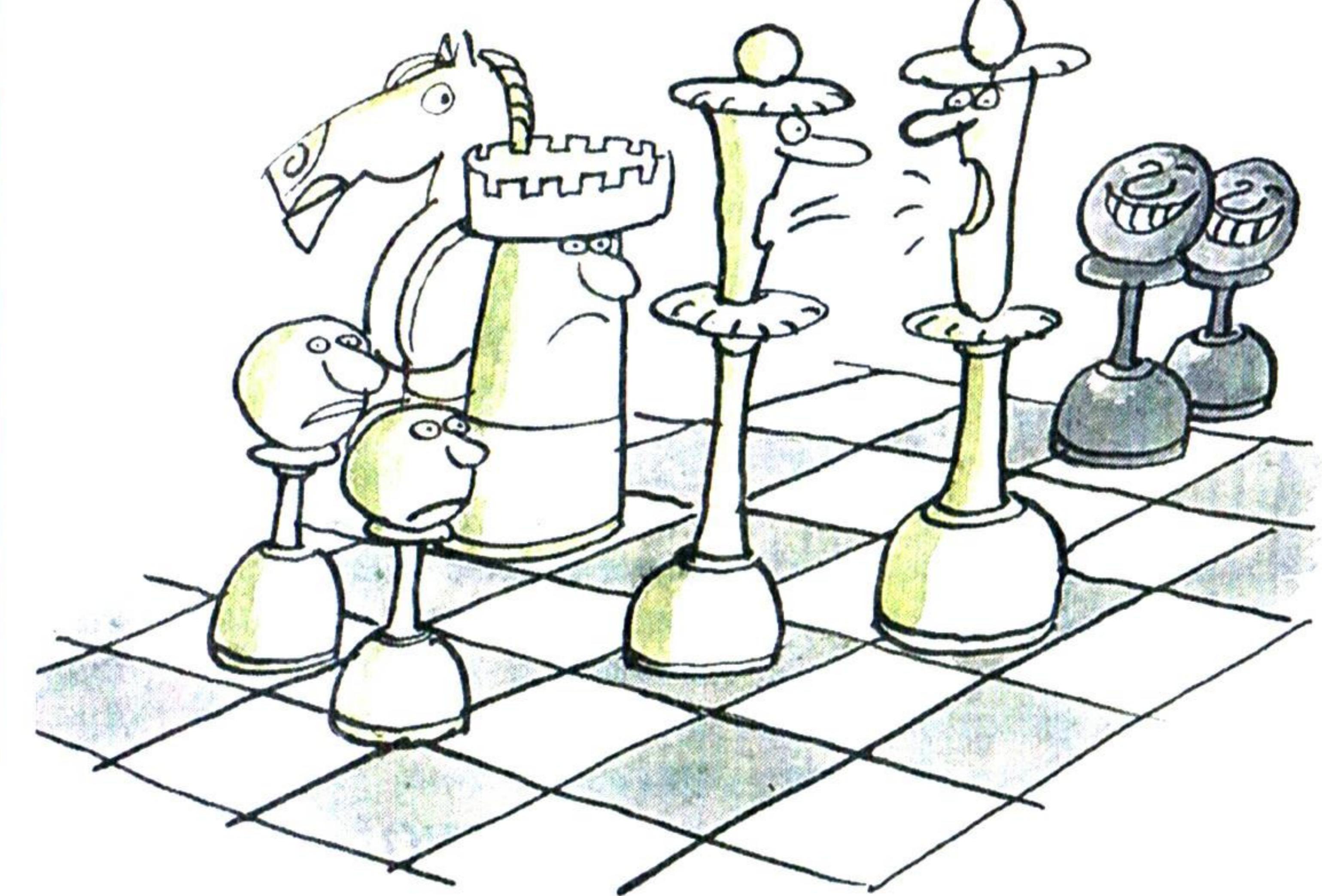

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мабуть, гри не буде... Король із королевою знову сваряться.

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

Олександр КОСТЕНКО

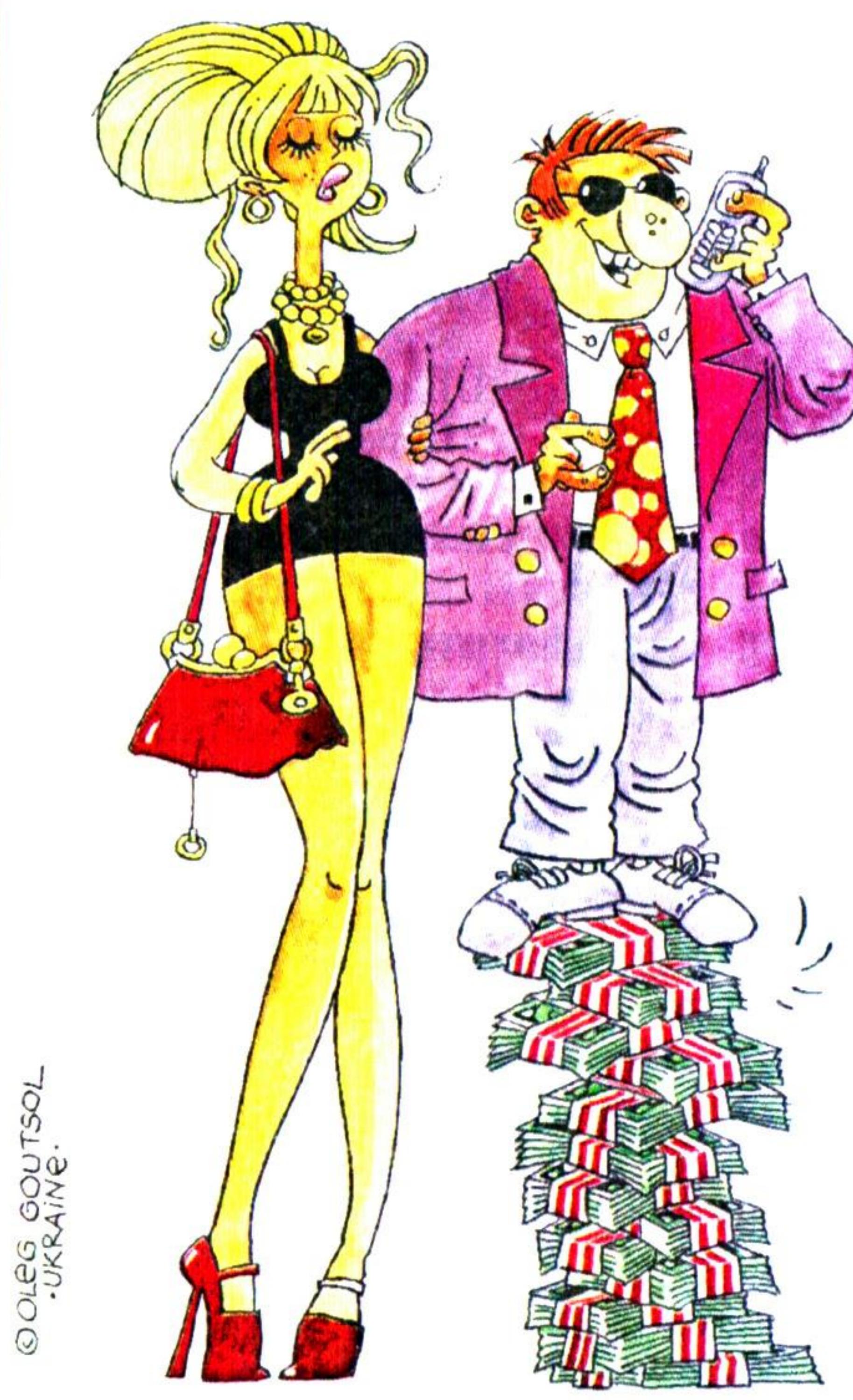

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

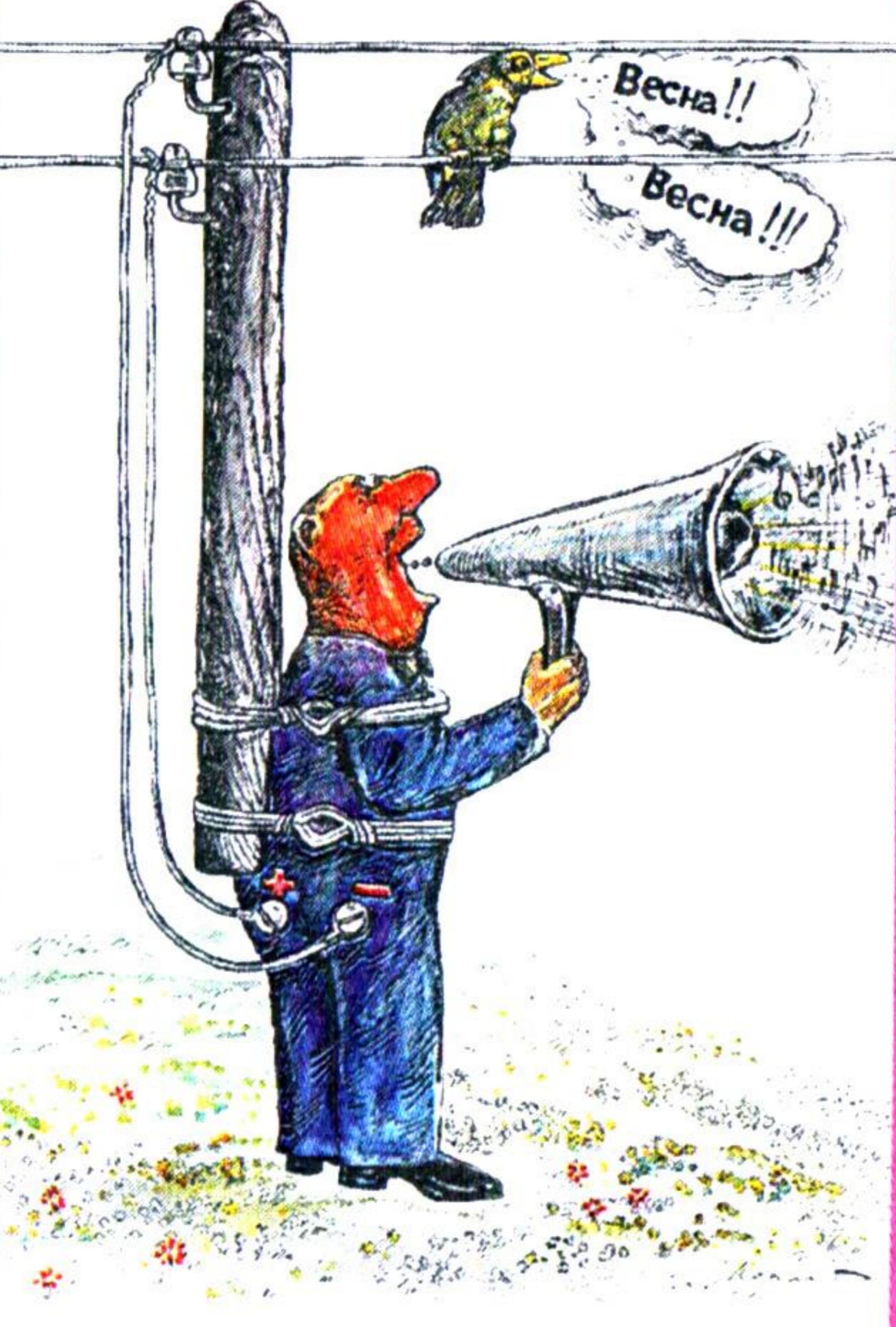
— Не такий страшний художник, як те, що він малює.

Олег ГУЦОЛ

© OLEG GOUTZOL • UKRAINE

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

Анатолій ГАЙНО

— Хлопці! Що ж ви дерева нищите??!
— А ми не нищимо! Ми шашлики робимо.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВІ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675

05